76STE JAARGANG No. 100180 WOENSDAG 29 JULI 1959

Amigoe di Curaçao

PAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao Kantoor: Conscientiesteeg: 27 - 29 ● Hoofdredacteur F. Verhorst, tel. 23138 ● Telefoon: Redactie: 23858 Advertentie: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24399

Mede-voorzitter voor Caraibische commissie:

Er wordt gehoopt op zo spoedig mogelijk functioneren van nieuwe organisatie

De Westindische conferentie van de Caraibische commissie, die twaalf dagen zal duren, is dinsdag op St. Thomas plechtig geopend. De conferentie zal zich voornamelijk bezighouden met de vorming van een nieuw Coordinatie-orgaan voor de Caraibische samenwerking.

De Britse mede-voorzitter van de Caraibische commissie Douglas Williams, zei dat men aan Britse zijde hoopt op een zo spoedig mogelijk functioneren van de nieuwe Caraibische organisatie.

De Amerikaanse mede-voorzitter, Roderick O'Connor, die voorzitter van de conferentie is, zei dat de Amerikaanse regering steeds haar steun had gegeven aan de opvatting dat de bevolking meer invloed op het werk der commissie moet hebben.

Onder de naam „De Caraibische Organisatie", zullen, op voorstel van een commissie van de conferentie, „de opmerkelijke constitutionele en economische veranderingen die in de laatste tijd hebben plaatsgevonden in de deelnemende landen" en de nieuwe verantwoordelijkheden die de regeringen in het gebied op zich heben genomen sedert de vorming van de commissie" worden beschouwd en verwerkt in de nieuwe opzet.

De ontwikkeling van de deelnemende landen van gekoloniseerde landen tot gebieden met binnenlandse autonomie, heeft het noodzakelijk gemaakt de Caraibische commissie, in 1946 gevormd door Nederland, de Verenigde Staten, Frankrijk en Engeland (de voormalige koloniserende landen), te vervangen door een ander lichaam, dat op deze verandering is afgestemd.

De Caraibische commissie was aanvankelijk opgezet als een lichaam dat zich bemoeide met de sociale en economische problemen van het bestreken gebied. In de laatste twee zittingen had de indruk post gevat, dat de huidige vorm niet langer toereikend was voor de nieuwe structuur, zowel op staatkundig als op economisch gebied, van de Caraibische landen.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

EEN NIEUWE KRACHTMETING

In de internationale uitzendingen van Radio-Moskou is de laatste dagen het nieuwsaccent verlegd van Geneve naar het midden-oosten. Er werd weer eens gescholden op Perzië, dat lid blijft van het Bagdadpact en als gevaarlijke buurman wordt beschouwd van Irak, waar de strijd om de macht nog altijd onbeslist is gebleven. De nieuwslezers van Moskou hebben zich blijkbaar erg kwaad gemaakt over het besluit van Turkije om twee militaire eenheden naar Perzië te zenden. De commentators van Kroetstjef bleken er zeker van te zijn, dat de Turken in opdracht van Washington handelden en vervolgden daarna met het advies aan de luisteraars om eens goed na te denken over hetgeen er precies in Perzië gebeurd is.

De Perzen, zo beweren de lieden in het Kremlin, verzetten zich steeds meer tegen de kliek van de Sjah, die politiek gezien zijn land volkomen ondergeschikt heeft gemaakt aan de grillen van de Amerikanen. De haat tegen de regering neemt met de dag toe. De weerzin tegen alle hoofdambtenaren strekt zich ook uit tot nationalistische officieren en in zulke omstandigheden kan een leger niet betrouwbaar worden geacht. Daarom - nog altijd volgens Moskou - proberen de westelijke mogendheden met geweld de geest van koning Feisal, die steeds duidelijker zichtbaar wordt achter de rug van de Sjah van Perzië, te verdrijven....

Twee dagen nadat dit commentaar uit Moskou kon worden gehoord, werd het thema van Feisal's geest overgenomen door de geheimzinnige „Nationale stem van Perzië"; dit radiostation sprak verder over de opening van het atoomcentrum in Teheran door de Sjah

onze wereld van vandaag

vrijwel op hetzelfde tijdstip, dat koning Feisal in Bagdad een soortgelijk bedrijf voor geopend verklaarde. Toen reeds was het volk van Irak gereed zich van hun tiran te ontdoen, maar men heeft nog even gewacht tot een gunstiger ogenblik was aangebroken om aan het wanstaltige bestuur van Feisal en Nuri-es-Said een einde te maken. De Sjah heeft intussen een nog belangrijker atoombedrijf in gebruik gesteld en nu kan elke dag worden verwacht, dat ook hem het regeren onmogelijk zal worden gemaakt, aldus de duidelijk aan het communistisch blok gelieerde „Nationale stem van Perzië, waaromtrent intussen bekend is geworden, dat het station zich buiten het rijk van de Sjah bevindt.

De communisten moeten wel bijzonder ontsticht zijn over Perzië's verdere toenaderingen tot het vrije westen als zij niet schromen een aanslag op de Sjah te voorspellen; de Russen hebben al lang een marionettenbewind achter de hand, dat de huidige regering van Perzië zal overnemen zodra daar een bloedige staatsgreep heeft plaatsgevonden. De westerse landen hebben kennelijk een en ander geleerd van het drama in Irak en troffen tijdig voorzieningen, onder meer door hun verzoek aan Turkije tot het zenden van militaire versterkingen, die in voorkomend geval zouden kunnen worden toegevoegd aan de Sjah-getrouwe troepen. Het is geen wonder, dat de voorlichters van Moskou uit die Nato-bijstand het nodige venijn willen zuigen.

In Perzië hebben de laatste tijd heel wat aanhoudingen plaats gevonden van personen, die vrij snel konden worden ontmaskerd als agenten van het internationale communisme. De Sjah heeft zijn veiligheidspolitie aanzienlijk uitgebreid, hetgeen ook al wijst op de verwachting, dat de communisten hun invloedssfeer willen vergroten ten koste van het rijke Perzië, dat ernstig gevaar loopt de zelfstandigheid te verliezen indien ook maar even de agenten van Moskou hun slag kunnen slaan.

Op een van zijn persconferenties heeft de Perzische vertegenwoordiger bij de Verenigde Naties wel eens verklaard, dat de Russen snel moeten handelen in het middenoosten eigenlijk bij het uur moeten volgen, want indien de trawanten van het Kremlin er te veel macht krijgen zou geheel Azië wel eens rood gebied kunnen worden Met de Chinezen is een zorgvuldig opgezet plan de campagne overeengekomen en elke kans om de communisten de pas af te snijden moet binnen de kortst mogelijke tijd en met alle middelen worden aangegrepen. In Europa verliezen de communisten gezag, elders zullen zij de schade willen inhalen.

Eisenhower voorstander van voortzetting van Amerikaanse hulp aan het buitenland

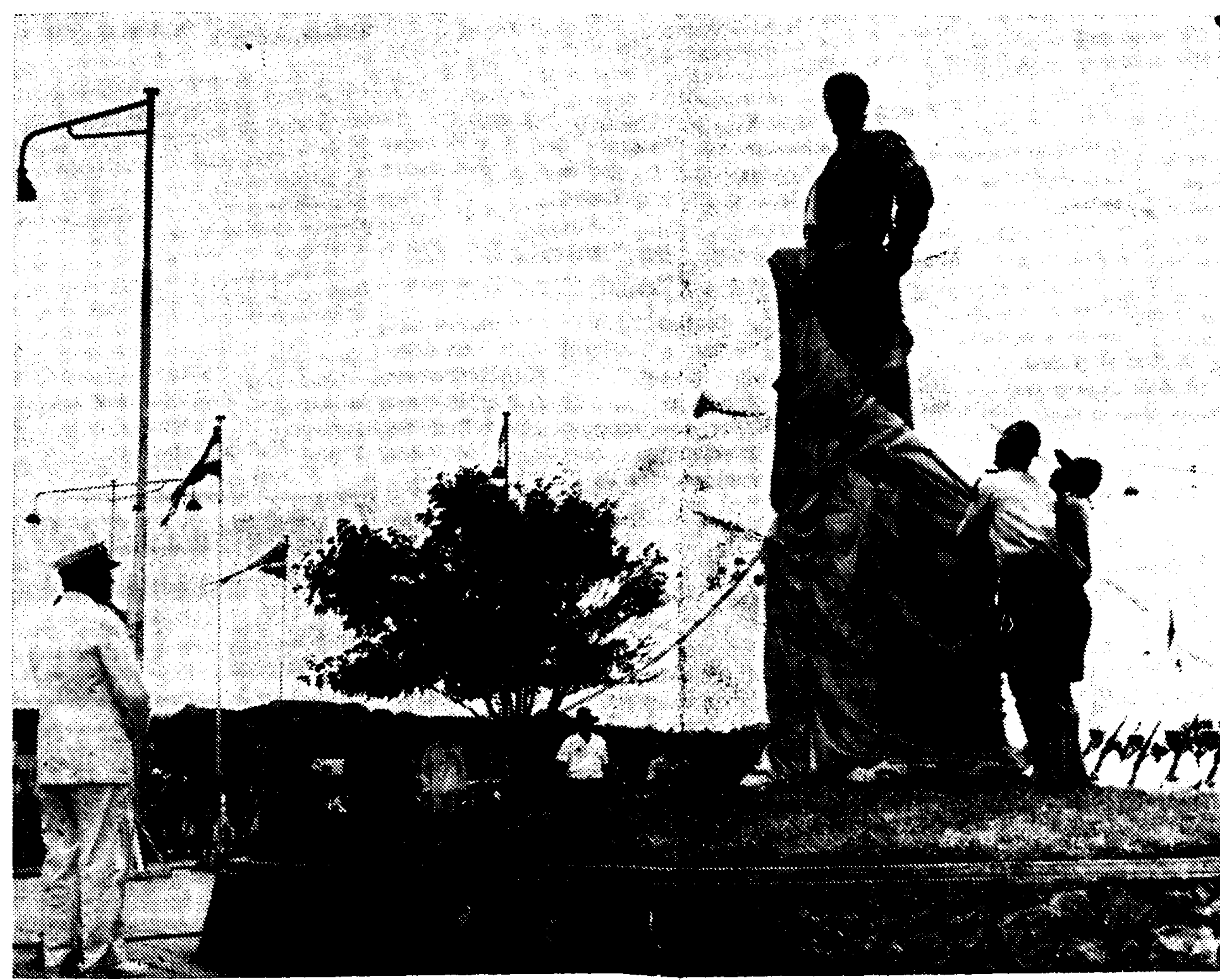
De Amerikaanse economische hulpverlening aan het buitenland moet worden voortgezet „zolang de communistische dreiging aanhoudt" zo wordt gezegd in een rapport dat president Eisenhower het congres heeft doen toekomen.

Volgens het rapport, dat door een presidentiële commissie van onderzoek onder leiding van William Draper, voormalig ambassadeur van de V.S. bij de NAVO, is opgesteld, moet er naast het ministerie van buitenlandse zaken een nieuw regeringsbureau worden ingesteld voor de uitvoering van de voornaamste programs op het gebied der economische hulpverlening. De commissie is van oordeel, dat „de voornaamste zwakheid" van genoemd programs is, dat te veel regeringsbureaus zich er mee bezig houden.

Het rapport vormt het antwoord van de president op beschuldiging van een financiële ondercommissie uit het congres, dat er bij de hulpverlening gelden werden verspild tengevolge van wanbeheer.

Dezer dagen heeft het congres 3.556.200.000 dollar beschikbaar gesteld voor de hulp aan het buitenland, dit was 353 miljoen minder dan de president had gevraagd.

— De arbeiders in de Argentijnse suikerindustrie zijn een staking voor onbepaalde tijd begonnen ter verkrijging van een loonsverhoging var honderd procent.

Aan het Waaigat is vanmorgen het standbeeld van Willem van Oranje onthuld, over welke plechtigheid wij morgen uitvoeriger zullen berichten

DE CONFERENTIE TE GENEVE

Zal het WESTEN ook ontwapeningsvraagstuk ter tafel brengen?

In tegenstelling tot de diplomatie met hoge hoed en handschoenen is gistermiddag op de conferentie van Geneve de diplomatie in hemdsmouwen ingevoerd. In de ondragelijke hitte aan het meer van Geneve besloten de westelijke ministers die de laatste hand legden aan het nieuwe westelijke voorstel, de jasjes uit te trekken en deze taak in hemdsmouwen voort te zetten.

Naar in gezaghebbende westelijke kringen verluidt is het niet waarschijnlijk dat het westen gedurende de huidige conferentie te Geneve met de Sovjet Unie van gedachten zal wisselen over het ontwapeningsvraagstuk.

Dinsdagavond wisselden de delegaties van Oost en West hun op schrift gestelde opvattingen over een tussentijdse regeling van de kwestie Berlijn uit. De westelijke ministers zullen hedenochtend in de villa van de Franse afvaardiging het stuk van de Russen en de Oost-Duitsers bestuderen. Minister Herter heeft zijn Sovjet Russische collega Gromyko voor de lunch uitgenodigd.

Volgens communistische kringen vertoond het Russisch-Oostduitse stuk „enige wijzigingen" in vergelijking met de voorstellen, die Gromyko op 19 juni heeft gedaan. Door een der wijzigingen zou het mogelijk zijn de termijn van anderhalf jaar, die de Russen aanvankelijk voor de handhaving der westelijke rechten in West-Berlijn hebben gesteld, te verlengen.

Intussen hebben Amerikaanse functionarissen verklaard te verwachten, dat de conferentie tegen het einde van de volgende week zal worden beëindigd.

De twee partijen zijn overeengekomen, dat zij hun jongste opvattingen inzake Berlijn niet voor donderdag zullen publiceren.

Het is niet bekend wanneer de volgende werkbijeenkomst of plenaire vergadering zal worden gehouden.

De Franse balletdanseres Noëlle Adam (bekend door haar optreden in „Rendez-vous manque" van Françoise Sagan) heeft aangekondigd in het huwelijk te zullen treden met Sidney Chaplin, de zoon van Charley Chaplin. De jonge geliefden.

****

Minister van Rassenzaken wordt uit blank Salisbury geweerd

De eerste Afrikaanse minister van de Rhodesische federatie, Savanhoe, heeft zich volgens een Reuter-bericht in een Afrikanenwijk nabij Salisbury moeten vestigen omdat de wet niet toelaat dat zijn vrouw en kinderen met hem wonen in een door blanken bewoonde voorstad van Salisbury.

De regering had Savanhoe toestemming gegeven in de voorstad te wonen maar voor zijn vrouw en kinderen kreeg hij die toestemming niet.

Minister Savanhoe, die de portefeuille voor rassenzaken beheert, heeft een bungalow geaccepteerd in een gedeelte van de wijk dat speciaal is gebouwd voor Afrikaanse parlementsleden.

— President Eisenhowers speciale commissie voor hulp aan het buitenland heeft aanbevolen, dat Amerika voorlichting geeft op het gebied van de geboortebeperking aan landen, die daarom verzoeken.

Manchester Guardian bepleit:

Versterking van gezag van het Internationale gerechtshof

„In ijdele pracht gezet in DEN HAAG"

De Liberale "Manchester Guardian" heeft gepleit voor versterking van het gezag van het Internationaal gerechtshof in Den Haag, waarbij de Ver. Staten het voorbeeld zouden kunnen geven.

Elke poging om het recht in de plaats te stellen van oorlog als middel voor beslechting van internationale geschillen dient te worden toegejuicht, aldus het blad. Er zijn voor het ogenblik geen nieuwe organen daarvoor nodig. Er zijn instellingen genoeg die de konflikten tussen de landen op vreedzame wijze kunnen regelen, als zij de kans maar krijgen. Doch de landen hebben zich op dit punt bijzonder terughoudend getoond, zelfs als er geen opgeven van soevereiniteit voor nodig was of wanneer dit opgeven slechts bijkomstig was.

Minder dan de helft van de V.N.-leden heeft de "facultatieve clausule aanvaard waarmee een land de jurisdictie van het internationaal gerechtshof in Den Haag in alle — of sommige — juridische geschillen met andere landen, die dezelfde verplichting hebben, aanvaardt. Het hof, het voornaamste juridische orgaan van de Verenigde Naties, "zit in ijdele pracht in Den Haag", omdat de meeste schendingen van het internationale recht niet in behandeling komen.

Hoeveel moeilijker zal het dan niet zijn, zo meent de "Manchester Guardian", om machtige landen als Amerika en Rusland — en sommige minder machtige — over te halen een echt opgeven van soevereiniteit te aanvaarden. En toch is zo'n opgeven nodig als men het vetorecht in de veiligheidsraad wil afschaffen en de nationale legers wil vervangen door een internationale strijdmacht. Zelfs tussen bondgenoten is integratie van de defensie nooit gemakkelijk geweest.

Het blad komt dan tot de conclusie dat men zich voor het ogenblik beter met alle energie kan concentreren op middelen om de landen er toe te brengen de onbeperkte jurisdictie van het Haagse Hof te aanvaarden, dan een ideaal te achtervolgen dat toch ongrijpbaar zal blijken. Het bescheidener doel kan wellicht spoedig nader tot verwezenlijking worden gebracht, in het bijzonder als de Verenigde Staten nu het voorbeeld zouden geven.

Prijsverhogingen obstakel voor economische expansie

De organisatie voor Europese economische samenwerking heeft een groep economen uit zes landen (o.a. professor Witteveen van de economische hogeschool in Rotterdam) uitgenodigd een studie te maken over prijsverhogingen als hinderpaal voor economische expansie en verslag uit te brengen over het succes van tegenmaatregelen die in de leden-landen der O.E.E.S. zijn genomen.

NIXON dringt er op aan geheel RUSLAND open te stellen voor buitenlanders

Vice-president Nixon heeft er dinsdag bij de Sowjet-Unie op aangedrongen er geen gesloten gebieden meer op na te houden en het gehele land open te stellen voor de buitenlanders.

Hij zei dit nog geen vijf minuten na zijn aankomst in de „gesloten hoofdstad" van West-Siberie, Nowosibirsk. Staande voor de Amerikaanse en Russische vlaggen zei Nixon: „ik ben er zeker van dat ik voor allen van U spreek als ik zeg dat deze stad evenals de Amerikaanse steden open steden moeten zijn zodat wij elkaar beter kunnen leren kennen en kunnen bouwen aan de vrede en vriendschap die wij alle wensen".

Zijn opmerking werd in stilte aangehoord.

Nowosibirsk is een van de tientallen Russische steden die alleen na speciale toestemming van de regering door buitenlanders mogen worden bezocht.

Bij zijn tocht door de stad kreeg Nixon de meest warme ontvangst die hem tot nu toe in de Sowjet-Unie ten deel was gevallen. Duizenden Russische gezinnen stonden langs de wegen om hem toe te wuiven.

De burgemeester van Nowosibirsk, Sjewnin, zei verheugd te zijn Nixon te ontvangen in deze stad die verscheidene eeuwen jonger is dan Moskou en Leningrad.

Met Nixon reisden Milton Eisenhower en admiraal Rickover en 80 correspondenten met 3 straalvliegtuigen van Leningrad naar Nowosibirsk dat in 1893 werd gesticht als halteplaats aan de transsiberische spoorlijn. Ondanks het feit dat deze stad zeer afgelegen ligt, stonden dinsdag twintig straalvliegtuigen die elk honderd passagiers kunnen vervoeren, op het vliegveld toen het gezelschap van Nixon arriveerde.

De woordvoerder van het Witte Huis heeft dinsdag op zijn persconferentie verklaard dat hij niets weet van een uitnodiging die de Amerikaanse vice-president namens president Eisenhower zou hebben gericht tot de Russische premier om binnen afzienbare tijd een officieel bezoek aan de V.S. te brengen.

James Hagerty weigerde zelfs te zeggen of Nixon het nuttig had geacht een dergelijk bezoek aan te bevelen in het rapport dat hij na zijn onderhoud van zes uur met Chroesjtsjef naar het Witte Huis zond. De woordvoerder verklaarde dat dit rapport nog wordt bestudeerd en dat de inhoud strikt geheim is.

Topconferentie tussen Westelijke mogendheden wenselijk?

Het Amerikaanse blad „Washington Daily News" schrijft dinsdag dat er spoedig te Parijs een westelijke topconferentie gehouden dient te worden, ongeacht het resultaat van de besprekingen van de ministers van buitenlandse zaken van de Verenigde Staten, Groot Brittannië, Frankrijk en de Sovjet-Unie te Geneve.

Volgens het blad is in diplomatieke kringen, waar men ongerust is over meningsverschillen te Geneve, opnieuw de idee geopperd van een conferentie van president Eisenhower van de Verenigde Staten, president De Gaulle van Frankrijk, de Britse minister-president, MacMillan, en eventueel de Duitse bondskanselier, Adenauer.

De conferentie dient te Parijs gehouden te worden.

UITSLAG POOL Elinkwijk — S.U.B.T.

Gisteravond werd de uitslag bekend gemaakt van de door de C.V.B. uitgeschreven voetbalpool bij de wedstrijd S.U.B.T. — Elinkwijk. In totaal waren er 1586 formulieren verkocht. Hiervan hadden 24 inzenders de juiste uitslag (3—0 in het voordeel van S.U.B.T.) goed weten te raden. Het minimum bedrag, dat zou worden uitgekeerd, bedroeg duizend gulden. Dit bedrag zal onder de 24 winnaars worden verdeeld. Ieder ontvangt dus het bedrag van ƒ 41.66. Vanaf heden kan dit bedrag, na overlegging van het triplicaat-formulier, door de winnaars worden geïnd bij de penningmeester van de C.V.B., de heer Doe Willems, Roodeweg 122, telefoon 24001.

Naar wij voorts vernamen, bestaat er in C.V.B.-kringen het plan om voor de finale van de Curaçao Wisseltrofee tussen S.U.B.T. en Vesta op zondag 9 augus as. wederom een pool uit te schrijven.

Studenten steken politiewoning te Managua in brand

Ongeveer 400 studenten, waaronder aankomende katholieke priesters, hebben maandag de woning van de hoofdcommissaris van politie te Leon, ten noorden van Managua, geplunderd en in brand gestoken. Zij deden dit als wraakneming in verband met een incident tussen studenten en de nationale garde, dat zich verleden week donderdag heeft voorgedaan. In dit incident werd een aantal studenten en agenten van de nationale garde gedood tijdens een demonstratie, waarvoor de regering toestemming had verleend. Naar verluidt hadden de studenten het incident uitgelokt door beledigende uitingen tegen de regering. Het opstootje werd toen door soldaten onderdrukt.

Het standbeeld van Willlem de Zwijger

26 juli 1581 is het geboortejaar van de Nederlandse staat.

Op deze datum werd gepubliceerd de Akte van verlatinghe (toen genoemd plakaat van verlatinghe)

Deze akte is een mijlpaal op de weg van de Europese vrijheid.

Dit staatstuk leidde een nieuwe periode in waarin de verhouding volk en koning zich diepgaand zullen wijzigen.

Het plakkaat van verlatinghe sprak zich niet uit tegen het koningschap maar het verkondigde het recht van het volk van vorst te veranderen.

Dit staatstuk is het sluitstuk van de arbeid van Willem van Oranje. Zowel voor zijn tijd genoten als voor het nageslacht wordt duidelijk wat de eigenlijke bedoelingen van zijn politiek zijn geweest.

De voornaamste punten zijn:

Een vorst is door God aangesteld om heerser te zijn over zijn volk, het tegen onderdrukking en geweld te verdedigen als een herder zijn schapen; en daar God zijn volk niet heeft geschapen als slaven van de vorst, om diens bevelen, goede of kwade, te gehoorzamen, maar eerder de vorst terwille van de onderdanen om hen lief te hebben en te steunen als een vader zijn kinderen, of een herder zijn kudde en wanneer hij zich zo niet gedraagt, maar hen onderdrukt, de gelegenheid zoekt om inbreuk te maken op hun oude gewoonten, van hen slaafse onderworpenheid eist, dan is hij niet langer een vorst maar een tyran en dan mogen zij niet allen zijn gezag verwerpen, maar dan mogen zij wettig overgaan tot de keuze van een andere vorst. Het volk stelt hier duidelijk eisen aan de vorst. De Amerikaanse vrijheidsoorlog, de Franse revolutie, de vrijheidsstrijd van de Zuid-Amerikaanse landen zijn allen terug te voeren tot dit kernvraagstuk.

De akte van verlatinghe heft daarom de tachtigjarige oorlog uit boven een plaatselijk- en onderling geschil binnen het rijk van Philips II.

Willem van Oranje is niet alleen een schepper van een nieuwe staat geweest, maar heeft in de verhouding vorst en volk een nieuwe periode ingeluid.

Op deze gedachte door gaande, ligt voor ons moderne mens, de grondgedachte van de nieuwe structuur van het Koninkrijk der Nederlanden.

Het is daarom terecht, dat op de Antillen zijn borstbeeld wordt onthuld en zijn persoonlijkheid en zijn arbeid wordt herdacht.

noemd plakkaat van verlatinghe).

Voor een uitgebreide beschouwing over de betekenis van Willem de Zwijger verwijzen wij onze lezers naar pagina drie.

Open Curacaose tafeltenniskampioenschappen

Mevrouw Holster drievoudig kampioene

Los Millionarios wint verenigingsprijs voor C. P. N.

Afgelopen zondag werden de wedstrijden in het kader van de Open Curacaose Tafeltenniskampioenschappen voortgezet met de strijd om de dubbeltitels. Vooral in de finales werd goed en snel spel vertoond, waarbij tevens kwam, dat de speelsters en spelers de nodige zelfbeheersing konden opbrengen, die nu eenmaal nodig is om bij het dubbelspel sukses te kunnen hebben. Het herendubbelspel 1e klas was hiervan een mooi voorbeeld.

Bakhuis en Vlieg vormden ontegenzeggelijk het betere koppel, maar toch kwamen Walters en Meijer tot een goed sluitende kombinatie, waarbij Walters de kansenschepper was, die door Meijer voortreffelijk benut werden.

Het kostte de Millionarios-spelers dan ook grote moeite om de beide toernooileiders van de eerste plaats weg te houden en de volle vijf games waren nodig om de beslissing te brengen.

Bij het herendubbel 2e klas verrasten de Zeemacht-spelers Vos en Dorreboom vriend en vijand en met trefzekere schoten, als gold het een oefening op San Pedro, scoorden zij menig punt. Toch waren ook zij niet opgewassen tegen het E.N.J.-dubbel Frank Davelaar — Sijlbing, die zich niet als schietschijf lieten gebruiken en liever zelf het initiatief namen. In vier games beslechtten de mannen van Coffi de strijd in hun voordeel en konden de mariniers zich met een ridderorde tweede klasse bij hun commandant gaan afmelden.

Het damesdubbel werd een triomf voor de dames Holster en De Vreese die zich de wijze lessen van de centrale training herinnerden en ook duidelijk demonstreerden. Alleen in de eerste games konden mevrouw Moreno en mejuffrouw Capriles gevaarlijk worden. Overigens blijkt weer eens te meer welk een arsenaal van goede damesspeelsters C.S.C. bezit. Deze 15-jarige mejuffrouw Capriles deed in spelpeil niet onder voor haar meer gerenommeerde tegenstandsters en met een behoorlijke oefening kan zij veel bereiken in de tafeltennissport, die zulke jeugdige speelsters zeker goed gebruiken kan.

Het gemengd dubbelspel bracht mevrouw Holster haar derde kampioenstitel van dit jaar, daar zij samen met haar klubgenoot Meyer, veel te sterk bleek voor haar tegenstanders „Yankee" Maduro en mevrouw Moreno.

Vooral in deze laatste wedstrijd van de dag liet Meyer zien welk een voortreffelijk speler hij kan zijn, als het ware vuur in hem brandt en hij met de heilige wil om te overwinnen bezield is. Zijn knallende smashes leverden keer op keer kostbare punten op.

Na afloop reikte de voorzitter van de C.T.T.B., de heer Lionel Capriles, de prijzen uit van kompetitie, tienkampen en Open Kampioenschappen eenieder komplimenterend met het behaalde resultaat. Een speciaal applaus ontvingen de heren Walters en Meyer, die dit toernooi op de vanouds bekende wijze leidden.

De volledige resultaten waren als volgt:

Kompetitie

Dames 1e klas: kampioen C.S.C. Beste persoonlijke prestatie: mevr. Holster (C.P.N.).

2e klas: kampioen Asiento. Beste persoonlijke prestatie: mevr. Konijn (P.O.C.).

Heren 1e klas: kampioen Los Millionarios. Beste persoonlijke prestatie: H. Bakhuis (L.M.).

2e klas: kampioen Los Millionarios. Beste persoonlijke prestatie: W. Isenia (L.M.).

3e klas: kampioen Los Millionarios. Beste persoonlijke prestatie: J. Stoffer (J.P.F.).

Tienkampen

Dames 1e klas: mevrouw Holster (C.P.N.).

2e klas: mejuffrouw Groenendaal (P.O.C.).

Heren 1e klas: R. Davelaar (E.N.J.).

2e klas: W. Isenia (Los Millionarios).

3e klas: N. Petronilla (Scherpenheuvel).

Open Kampioenschappen

Damesenkelspel: 1e klas: 1) mevr. Holster (C.P.N.); 2) mevr. Moreno (C.S.C.).

2e klas: 1) mej. Groenendaal (P.O.C.) 2) mej. J. Maharay (L.M.).

Herenenkelspel: 1e klas: 1) G. Markiet (J.P.F.); 2) H. Bakhuis (L.M.)

2e klas: 1) W. Isenia (L.M.); 2) N. Bouman (L.M.).

3e klas: 1) N. Petronilla (Scherpenheuvel); 2) R. Naar (Scherpenheuvel).

Damesdubbelspel: 1e klas: 1) mevr. Holster — mevr. De Vresse (C.P.N.-C.H.C.); 2) mevr. Moreno — mej. Capriles (C.S.C.).

Herendubbelspel: 1e klas: 1) H. Bakhuis — E. Vlieg (L.M.); 2) H. Walters — A. Meyer (P.O.C.-C.P.N.).

2e klas: 1) F. Davelaar — R. Sijlbing (E.N.J.); 2) H. Dorreboom — J. Vos (Zeemacht).

Gemengd dubbelspel: 1e klas: 1) mevr. Holster — A. Meyer (C.P.N.); 2) mevr. Moreno — H. Maduro (C.S.C.).

De verenigingsprijs werd gewonnen door Los Millionarios met 14 punten, terwijl C.P.N. met 11 punten tweede werd.

Peter Stayvesant-College naar Venezuela

Daartoe uitgenodigd door de Venezolaanse regering [illegible]

[illegible] Venezolaanse [illegible] de betrokkenen [illegible]

[illegible] Verlinde [illegible]

[illegible] Willem Meijer [illegible]

[illegible] De reizigers dienen om drie uur op het vliegveld te zijn.

Een woord van lof dient toegezwaaid te worden aan het Bevolkingsbureau, waar men grote haast gemaakt heeft met het gereedmaken van de paspoorten.

New Yorkse Beurs

De opwaartse koersbeweging op de New Yorkse effectenbeurs werd gistermorgen voortgezet doch geremd door aanhoudende winstnemingen. Desondanks kon het koersgemiddelde tot een nieuw hoogtepunt stijgen. In de namiddag bleef de grondstemming gunstig doch de omzetten namen af. De markt sloot zeer prijshoudend. Het aantal verhandelde fondsen bedroeg 1228, waarvan hoger 505, lager 489 en onveranderd 234. De aandelenomzet bedroeg 3.150.000 en de obligatieomzet 3,4 miljoen dollar. De koersen waren als volgt:

American Tel and Tel 79 3/4
Anaconda Copper 63
Bethlehem Steel 56 7/8
Dupont de Nemours 264 1/4
General Electric 81 5/8
General Motors 57 1/4
International Tel and Tel 38 7/8
Royal Dutch 42 3/8
Shell Oil 78 1/4
Standard Oil of New Jersey 53 1/4
U.S. Steel 104 1/4
Canadian Pacific 29 5/8
Royal Dutch American shares 69 (bieden)
KLM 36
Aluminium Co. 114 1/4
DOW Jones 672.94
International Nickel 104 1/8

Vervangingsmiddel van melk samengesteld

De directeur van het voedingsinstituut voor Midden-Amerika en Panama, dr. Scrimshaw, heeft op een internationaal congres van kinderartsen te Montreal meegedeeld dat Middenamerikaanse deskundigen een plantaardig vervangingsmiddel voor melk hebben samengesteld.

Dit goedkope vervangingsmiddel, dat rijk is aan proteinen en andere voedingsstoffen, kan misschien het middel zijn tegen ondervoeding in minder ontwikkelde landen.

Als voordeel van dit vervangingsmiddel noemde dr. Scrimshaw voorts dat de gebruikte kalk onder het aardoppervlak wordt gewonnen, zodat zij tegen radio-actieve straling is beschermd. De kalk in koemelk komt van het aardoppervlak en heeft aan straling blootgestaan.

In onze editie van maandag jl. hebben wij u op de hoogte gebracht van de handen-arbeid-tentoonstelling, welke in de Martinus de Porresschool op zondag, maandag en dinsdag gehouden is. Hier nog een plaatje met broeder Herbert bij een gedeelte van de werkstukjes van zijn jongens.

Hr. Ms. van Speijk verlaat de Antillen op 31 juli a. s.

De Marine-voorlichtingsdienst meldt:

Aanstaande vrijdag 31 juli gaat een oude bekende de Nederlandse Antillen verlaten: hr. ms. van Speijk, die verschillende malen, alles tesamen gedurende vele jaren als stationsschip van de koninklijke marine in deze wateren dienst deed. Het schip beëindigt met dit vertrek zijn laatste periode, die drie jaren heeft geduurd en gedurende welke het voortdurend actief bezig is geweest.

Het heeft deelgenomen aan vele oefeningen in het verband der koninklijke marine en in internationaal verband. En het heeft, varende met autoriteiten, leden van de koninklijke vereniging „Onze Vloot", schoolkinderen en deelnemers aan allerlei excursies, tallozen op onze eilanden in de gelegenheid gesteld met de koninklijke marine kennis te maken. **Het heeft in drie jaren niet minder dan 60.000 zeemijlen afgelegd, dat is ongeveer ieder jaar eenmaal de omtrek van de aarde.** Het schip werd in 1939 op stapel gezet, tijdens de oorlog door de Duitsers afgebouwd en deed vanaf 1943 dienst in de Oostzee voor de Duitse Marine. In 1946 werd het aan de kon. marine overgedragen en kreeg het de naam „van Speijk".

Het vertrek is bepaald op vrijdagochtend 10 uur. Om 8 uur die ochtend zal het worden geïnspecteerd door commandant zeemacht Nederlandse Antillen, de commandeur Goossens; van half negen tot 10 uur kunnen familieleden, vrienden en kennissen aan boord afscheid komen nemen en dan vaart het schip uit. Op het gouvernementsplein zal een gewapende wacht en fanfare uitgeleide doen en de vliegtuigen van Squadron I zullen een laatste „fly-past" groet brengen.

De van Speijk vaart via Bermuda en Falmouth naar Den Helder waar het schip op 19 augustus arriveert. Bij de thuisreis staat het onder commando van ltz I J. J. van Rijn, die de „Van Amstel" heeft uitgebracht. De ltz A. J. de Graaff, die gedurende twee jaren het commando over de Van Speijk heeft gevoerd, is thans benoemd tot chef staf in de plaats van kltz. N. V. A. C. Swellengrebel, die het commando van hr. ms. Van Amstel van de ltz. Van Rijn heeft overgenomen.

Hr. ms. van Amstel (de Rinehart van de Amerikaanse marine) is 94 meter lang, elf meter breed en heeft een waterverplaatsing van 1650 ton.

Het schip is gewapend met 3 kanons van 7½ cm, 6 mitrailleurs van 40 en 18 mitrailleurs van 20 mm; voorts is het toegerust met dieptebommen en vooruitwerpende wapenen tegen onderzeeboten. Het wordt diesel-electrisch voortbewogen en is geheel air-conditioned.

Zweden betreurt annulering Russisch bezoek

Zweden heeft Rusland in een nota meegedeeld, dat het betreurt dat premier Chroesjtsjef zijn Scandinavische reis heeft afgezegd. De Zweedse regering is van oordeel dat Rusland het belang van de protesten in Zweden tegen het bezoek heeft overschat.

De Russische beschuldiging dat de Zweedse regering ten dele verantwoordelijk voor de kritiek is, wordt als ongegrond van de hand gewezen. Zweden kan niet inzien dat een bezoek uit politiek oogpunt inopportuun zou zijn.

Stockholm wijst op de van ouds goede betrekkingen en spreekt de hoop uit, evenals de Sovjet-Unie gedaan heeft, dat het bezoek later kan worden gebracht.

Geen ongerustheid in Zuid - Afrika door boycot

De Zuidafrikaanse regering is niet bijzonder verontrust over de dreigende boycot van Zuidafrikaanse goederen, zo heeft de Zuidafrikaanse minister van economische zaken, dr. N. Diederichs, verklaard op een persconferentie in Pretoria.

De geschiedenis leert, zo zei hij, dat een boycot maar kort duurt als zij niet door regeringen wordt gesteund. Voorts geloofde hij niet dat de boycot zich zou uitbreiden tot de landen die de beste afnemers van Zuidafrikaanse goederen zijn. Die landen zijn allen lid van de G.A.T.T. en die organisatie verbiedt economische boycots. In oktober zal in Japan een conferentie van de G.A.T.T. worden gehouden dan zou de kwestie van de boycot besproken kunnen worden. Minister Diederichs meende dat de Zuidafrikaanse regering zich niet moet laten verleiden tot overhaaste actie, die meer kwaad dan goed zou doen. Wij hebben goede vrienden in het gemenebest en onder andere landen. Ons optreden moet er opgericht zijn die vrienden te behouden, zei hij.

Achthonderd duizend mensen in NAPELS verstoken van water

In Napels zitten 800.000 mensen al drie dagen zonder water als gevolg van het feit, dat leidingen buiten de stad zondag door een grondverschuiving werd geblokkeerd.

De gemoederen zijn zeer verhit. Twintig mensen, onder wie politiemannen, zijn bij gevechten rondom openbare fonteinen al gewond geraakt. In de kleine vijvers in het centrum van de stad zijn zwanen en vissen zonder water doordat de huisvrouwen zich daarvan meester hebben gemaakt.

Het stadsbestuur houdt de en spoedvergadering na de andere. Flessen mineraalwater doen op de zwarte markt hogere prijzen dan goed Franse wijnen.

Met tankwagens wordt zoveel mogelijk water naar de getroffen wijken gebracht. Volgens gemeentelijke deskundigen kunnen de buizen in het gunstigste geval over drie dagen hersteld zijn, maar als het tegenloopt, kan het ook tien dagen duren.

Alle politieverloven zijn ingetrokken.

Hongerstaking van gevangen Algerijnen neemt toe

Mohamed Ben Bella, vice-premier van de Algerijnse voorlopige regering, en vier andere ministers hebben zich aangesloten bij de hongerstaking die zes dagen geleden begonnen is door 3 a 400 Algerijnen in de gevangenis van Fresnes. Dit is meegedeeld door raadslieden van de gevangenen.

Ben Bella, de voormalige militaire leider van de Algerijnse opstand, en de twee ministers van staat Hocine ait Hamed en Mohamed Khider bevinden zich in het Fort Liedot op het eiland Aix.

De twee andere ministers van staat, Mohamed Boudiaf en Rabah Bitat zijn in het ziekenhuis van de gevangenis van Fresnes bij Parijs. De gevangenen zijn hun actie begonnen omdat zij de discipline in de gevangenis te streng vinden.

De strakers die tekenen van zwakte vertoonden, hebben Glucose en gevitaminiseerde dranken aanvaard.

— Te La Ciotat in Zuid-Frankrijk is een tankboot van 5100 ton te water gelaten, de grootste, die ooit in Frankrijk is gebouwd.

Congres van radiologen

Ongeveer 4500 radiologen uit 60 landen, w.o. Rusland zijn in Muenchen bijeengekomen voor het negende internationale congres voor radiologie.

Het congres duurt een week. Er zullen meer dan 900 lezingen worden gehouden over het gebruik van straling.

Zeven doden bij ongeregeldheden in Oeganda

Volgens in Kampala (Oeganda) ontvangen berichten zijn zeven Afrikanen in het gebied van Loewero, 5? km van Kampala (Oeganda), omgekomen bij een aantal gevechten tussen aanhangers en tegenstanders van de Afrikaanse goederenboycot.

DE MINISTER VAN ONDERWIJS EN VOLKSONTWIKKELING

ROEPT SOLLICITANTEN OP VOOR DE BETREKKING VAN:

Adjunct - inspecteur van het Onderwijs

Gegadigden dienen een ruime onderwijservaring te hebben, bij voorkeur verkregen in de Nederlandse Antillen. Het bezit van M.O. bevoegdheid heeden strekt tot aanbeveling.

LEEFTIJDSGRENZEN: 36 — 46 jaar.

Plaatsing op Aruba van één der te benoemen functionarissen ligt in het voornemen.

Bezoldiging volgens schaal 58 van de Bezoldigingsregeling 1948:
ongehuwd: minimum f. 6624.— maximum f. 8256.—
gehuwd: „ f. 8280.— „ f. 10320.—

Boven de bezoldiging wordt duurtetoeslag 1942 en, eventueel kindertoelage genoten.

Aanstelling boven de minimumbezoldiging is niet uitgesloten. Uitvoerige schriftelijke sollicitaties op zegel vóór 12 augustus a.s. te richten aan de Minister van Onderwijs en Volksontwikkeling, in te zenden aan de Inspecteur van het Onderwijs, Johan van Walbeeckplein te Willemstad.

Persoonlijk bezoek alleen na uitnodiging.

Langs deze weg willen wij Geestelijken, vrienden en kennissen bedanken voor hun blijk van medeleven betoond bij het ongeval en gedurende de ziekte van

MAGDA CHATLEIN

Fam. CHATLEIN

DE VADER DES VADERLANDS

PRINS WILLEM VAN ORANJE
naar een schilderij van Antonis Mor van Dashorst.

„Op Dinsdag 24 April 1533 schonk de hooggeboren Juliana van Stolberg, gravin en vrouwe van Nassau, tussen twee en drie uur in de morgen — maar dichter bij drie — in het kasteel van Dillenburg het leven aan een kind van het mannelijk geslacht; zijn naam zal Willem zijn".

Dit tekende Graaf Willem graaf van Nassau-Dillenburg persoonlijk op.

Op deze datum begon het leven van een man, dat grote gevolgen zou hebben op de politieke verhoudingen in Europa, Afrika, Azië en Amerika. Hij werd de Stichter van een nieuwe staat, die na een moeizame stichting zou ontwikkelen tot een van de machtigste en welvarendste gebieden in de zestiende eeuw. Toonaangevend op het gebied van techniek, wetenschap, handel- en scheepvaart. Door de stichting van de Oost-indische compagnie en de West-indische compagnie kreeg deze staat (toen de naam dragend De Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden een invloed die tot in onze dag ennog duidelijk merkbaar is.

Geboren te worden in het Heilige Roomse Rijk, Duitsland kunnen we zeggen, had een erfenis tot gevolg dat zijn levenslot zich dan dusdanig wijzigt, dat hij ten nauwste met Karel V en Philips I verbonden zal zijn.

De tijd van Karel V en Philis II was geen rustige tijd. Het is de periode van de openlegging van Amerika (Cortés en Pizarro), van heftige godsdienstige conflicten (Luther, Calvijn), dreiging van een hernieuwde vloedgolf van de grote Islam macht. Willem van Oranje werd geboren in een zeer bewogen tijdperk. Een tijd waarin de geest te kort schiet alle tegenstellingen op te lossen en het zwaard te knopen moest doorhakken.

De graaf van Nassau-Dillenburg was niet rijk. Zijn landen, gelegen in een mooie bosrijke streek langs een zijrievier van de Lahn, hadden als middelpunt het welvarende stadje Dillenburg, dat ontstaan was rond het ouderwetse kasteel, waarvan de kegelvormige torens boven het geboomte uitstaken. Het gedonder van de kanonnen, het gedreun van marcherende troepen hoorde men er zelden. De graaf hield zich verre van de godsdienstoorlogen. Hij bevorderde de landbouw, stichtte scholen en regeerde zijn staatjes met vaderlijke zorgen.

De plaats waar de jonge Willem opgroeide was een vredige en gelukkige plaats. Het leven was er regelmatig en eenvoudig. De graaf (hij had een groot gezin) had Dillenburg gemaakt tot een school voor zijn kinderen en van die van de adel uit de omtrekt. Honden en kinderen vulden de binnenplaatsen van het kasteel, waar zo nu en dan het hoofd van de school, een geleerd en goedmoedig man, op zijn pantoffels rondstapte. Waar muziek uit de binnenkamers klonk, waar jonge meisjes ernstig aan het spinet zaten of met hun broers en neven de passen oefenden, die ieder kennen moest.

De Nassau-familie was een oud en aanzienlijk geslacht. De tak Dillenburg was de armste, in tegenstelling met die van de oudste broer van Graaf Willem die rijke bezittingen had in de Nederlanden en een klein onafhankelijk vorstendom regeerde, nl. Orange, in Frankrijk. Door zijn positie in de Nederlanden en stond hij in hoog aanzien aan het hof van Karel V.

Zoon Willem nu erfde deze gehele erfenis. Door deze erfenis werd de toen elfjarige jongen -erfgenaam van een onbelangrijk grafschap in Duitsland- een van de rijkste edellieden van Europa.

Absolute scheiding

Op dat ogenblik eindigde een eenvoudig en opgewekt leven op een familie kasteel. Gezien zijn grote nieuwe machtige plaats in de samenleving moest hij bezitnemen van zijn goederen in de Nederlanden en zich voegen bij het keizerlijke hof van Karel V.

Op elfjarige leeftijd deed hij -op verzoek van zijn vader — afstand van zijn vaderlijke erfenis en verliet de kamers met de rietenstoelen voor zijn paleizen met marmeren en porfieren plaveisel, de plafonds met vergulden cassetten en de gobelins die in overdaad in de Vlaamse paleizen aanwezig waren.

In Dillenburg droeg men eenvoudige kleding, die jarenlang, goed onderhouden, meegingen.

Aan het hof der Nederlanden was het een glinstering van brocaat, gouden borduursel, fluweel met banen van satijn, wambuizen met parels bestikt. Voor elke grote feestelijke gelegenheid stak men zich in een overdadig nieuw.

De jonge prins nam uit het oude leven niets mee, zelfs geen vrienden. Zijn opvoeding en zijn toevoeding en zijn toekomstig welzijn werden verzorgd door Vlaamse edellieden terwijl de keizer de plaats innam van zijn vader. Graaf Willem van Nassau had niets meer in te brengen in het nieuw leven van zijn zoon. Ook op godsdienstig gebied voltrok zich een verandering nl. van het Lutheraanse geloof — thuis beleden — ging hij over naar het Katholieke. Zo was op elk terrein de scheiding absoluut.

Toch zag zijn vader hem met voldoening gaan, omdat zijn oudste zoon zo'n prachtige toekomst tegemoet ging. Zijn moeder was met zorgen vervuld, omdat zij machteloos tobde over de valse leerstellingen en de gevaarlijke verleidingen van het hof waaraan hij werd blootgesteld.

geen stelling van de keizer

Op Dillenburg trok hij zelf zijn kleren aan en uit, maar in de Nederlanden werd hij gekleed door zijn kamerheren. Hij bleef een bedaard kind met een open en opgeruimd gelaat. Er ging een groteaantrekkingskracht van hem uit.

Karel V, reeds toen al een eenzaam en met zorgen overladen mens, voelde zich sterk tot hem aangetrokken tot dit open en vrijmoedige kind uit Dillenburg. Wat boers in het begin, maar dat aandachtig luisteren kon. De keizer kon met hem praten en al mopperde hij, geen teken van verveling,

Een gunsteling van Karel V, later verbannen door Philips II

door drs A.C.H.J. Van Noort

kwam op het gezicht van de jongen. Al spoedig stond de jonge Prins zo in de gunst, dat als er gezanten kwamen de andere hovelingen werden weggestuurd maar de prins kon blijven.

Naast de keizer had zijn zuster, de koningin-weduwe van Hongarije, nu regentes van de Nederlanden, het toezicht op hem. Zij beschouwde hem op den duur als haar eigen zoon. Zonder veel moeilijkheden ontwikkelde hij hier zijn grote gaven. Later zouden de keizer en zijn zuster zeer geschokt zijn in de loopbaan van hun pupil. Hij, die zij hadden opgevoed om een trouw dienaar te worden van hun dynastie, werd een kampioen van het opstandige volk tegen hen.

Aan het hof groeide hij op tot de beschaafde prins van Oranje, wiens naam in de heel West-Europa stond voor alles wat elegant, hoofds en diplomatiek was. Hij had charme, was levendig, onderhoud, kon meedoen aan trappen, maar had goed geleerd zijn eigenlijke gevoelens te verbergen.

Door de keizerlijke gunst overladen bekleedde hij reeds op 20 jarige leeftijd hoge posten en trad bij officiële ontvangsten als een van de belangrijke figuren op de voorgrond.

Toen hij in 1551 trouwde kreeg hij een eigen hof en voerde een geheel eigen staat. Zijn kasteel te Breda was zeer luxueus en geriefelijk in gericht. Het stond in een groot park omringd door boomgaarden; spoedig was het al om bekend om de grote gastvrijheid die daar heerste.

Willem van Oranje en Philips.

Naarmate Karel V ouder werd, trad Willem van Oranje meer op de voorgrond. Wanneer de vertegenwoordiging aan een of ander Europees hof er bijzonder op aan kwam, dan viel de keus altijd op de prins. Men kon er van op aan dat hij een goed figuur sloeg. Hij trad meer op de voorgrond dan de zoon van de keizer nl. Philips, die zelfs op zijn best nog maar een pover gastheer en een zeer matig onderhandelaar was.

Reeds van jongs af aan bestond er tussen die twee een antipathie. Philips zag verlegen, zenuwachtig te midden van anderen, zag in prins

„. . Niet de Staten, maar gij . . ."

Willem de gevierde geslaagde jongeman, die hij zo graag had willen zijn. Zijn populariteit, zijn zelfverzekerdheid kwetste zijn trots. Maar niets kwam openlijk tussen beide personen naar voren.

Toen in oktober, 1555 Karel V -vroeg oud, gehinderd door jicht en door vele zorgen gekweld- afstand deed van de troon ten gunste van zijn 28-jarige zoon toen brak ook voor Willem van Oranje een nieuwe faze aan in zijn leven. De tijd van grote onbezorgdheid, zich gedragen weten door de gunst van de keizer, die tijd zou heel spoedig blijken voor goed voor bij te zijn.

Op de dag van de troonafstand zal hij zich nog een keer in de grote genegenheid van de oude keizer kunnen koesteren. Als 's middags om drie uur de staten plechtig bijeen zijn om getuigen te zijn bij de troonafstand van Karel V komt de keizer in het zwart gekleed, moeilijk lopend, met één hand steunend op zijn stok en de andere arm op zijn dierbare Willem de zaal binnen. Achter hem komt zijn zoon Philips en de zuster van de keizer. Toen de prins hem eindelijk op zijn hoge, met fluweel beklede stoel had geholpen, zijn papieren had gerangschikt, zijn bril had afgeveegd en rechtgezet hield de keizer zijn ontroerende toespraak.

Philips die zelf zeer gebrekkig Frans sprak (de taal van het Hof te Brussel) liet zijn toespraak uitspreken door de bisschop van Atrecht. Al heel spoedig zou blijken, dat andere nu door Philips begunstigde personen, hun totaal andere zienswijze in het bestuur van zijn staat zouden uitvoeren.

Verblijf van Philips in de Nederlanden (1555-1559)

Gedurende deze jaren verbleef Philips in de Nederlanden. In deze periode voltrokken zich grote veranderingen. Men werd zich meer bewust dan voorheen, dat de Nederlanden een deel waren geworden van het Spaanse wereldrijk. Het vertrek van Karel V naar Spanje, het feit dat de jonge koning zijn bestuur voor goed naar Spanje zou verplaatsen deed in alle lagen meer of minder scherp het bewustzijn doordringen dat (wat men tot nu toe meende) de Spaanse monarchie niet bij de Nederlanden waren gevoegd, maar dat de Nederlanden ingelijfd werden bij Spanje.

De Nederlanden waar tot nu toe over gesproken is was niet te vergelijken met het tegenwoordige Nederland. Onder de Nederlanden moet worden verstaan: het tegenwoordige Nederland, België, Luxemburg, het noordelijk deel van West-Frankrijk (bijv. Duinkerken, Atrecht behoorden erbij)

Het bestond uit 17 gewesten, elk gewest met eigen rechten, met 'n eigen hoge en lage adel. De steden in elk gewest hadden ook weer eigen zelfstandige rechten. De 17 gewesten waren noch een staat, noch een volk. Beter gezegd waren het een verzameling graafschappen, hertogdommen, en heerlijkheden. In de loop van de jaren waren zij in handen gekomen van één heerser. Karel V erfde niet alleen deze verzameling van 17 gewesten maar ook Spanje met haar onmetelijke koloniën, delen van Italie, Oostenrijk, en tenslotte was hij keizer van Duitsland geworden.

Deze 17 gewesten waren in die tijd een van de meest ontwikkelde gebieden van Europa. Het was een industrieland geworden met grote ondernemers, financiers. De stad Antwerpen was voor die tijd een van de grootste steden en; het beheerste toen de gehele geldmarkt van Europa. Het was daarnaast de belangrijkste haven in Noord-Europa. Het zwaartepunt lag in het tegenwoordige Belgie met de belangrijkste steden Antwerpen en Brussel. Dit uitzonderlijk stuk land met een bevolking van 3 millioen inwoners, met 300 ommuurde steden was ook het land met een zeer ouwe en trotse adel, die neer keek op de grandes van Spanje (de parvenu's zonder geld).

Om het kort te zeggen dit volk was een verdeeld volk. Ieder verdedigde zijn verkregen rechten en men was trots op deze rechten en gehecht aan deze rechten. Philips II heeft in de 4 korte jaren bemerkt, dat in deze politieke chaos geen basis lag voor een modern centraal bestuur, dat het mogelijk maakte dit verdeelde land vanuit Spanje te besturen. Hij wilde de grondslagen van deze gewesten aantasten, een eenheid brengen die men juist niet wilde.

Dit verzet om de eigen verkregen en eeuwen bevochten rechten te verdedigen werd hoe vreemd het moge klinken het element van de samenwerking en eenheid.

Het is de figuur van Willem van Oranje geweest, die uitgaande van de verkregen rechten van steden, gewesten, hoge en lage adel, de onrust, het verzet en de verdediging wist te bundelen en te leiden. Zonder zijn persoon zou door de onderlinge verdeeldheid Philips en zijn raadgevers er in geslaagd zijn de 17 gewesten een. geheel nieuwe staatregeling op te dringen.

Door deze ontwikkeling zal de positie van de Prins reeds tijdens de vier jaren van Philips' verblijf een geheel andere worden. In hem groeit het besef, dat de koning op deze wijze op de verkeerde weg is. Hij wil trouw dienaar blijven maar moet bekennen dat dit het verloochenen inhoudt van de eigen rechten en privilegien. Hieruit ontstaat in de komende jaren zijn pogen de koning de zaken te doen zien zoals de adel en het volk deze zagen. Hij zal trachten 's konings daden te matigen niet om het Koninklijk gezag te ondermijnen, want hij was overtuigd dat de Nederlanden zich op deze wijze nooit zouden onderwerpen, aan de nieuwe autocratie en het recht hadden om zich tegen deze autocratie te verzetten. Een breuk was daarom op den duur niet te vermijden. Philips zag dit dan ook als verraad, en op grond van deze houding werd Willem van Oranje het middelpunt van het verzet dat de hoge adel, de lage adel en het volk ontwikkelde tegen dit nieuwe bestuursbeleid.

Toen dan ook de koning in Aug. 1559 afscheid nam van de adel te Midellburg van waaruit hij naar Spanje zou afzeilen kon de koning zijn ergernis over zijn teleurstellende ervaringen in deze korte jaren niet verkroppen. Toen op minzame wijze het gedrag van de staten die zo goed mogelijk haar bestuursmacht hadden verdedigd werd toegelicht viel hij woedend uit: zonder de hulp uit hoge kringen zouden de staten nooit moeilijkheden hebben gegeven. Plotseling greep hij de mouw van Willem van Oranje en siste: niet de staten, maar gij!

De openlijke revolutie breekt uit

Na het vertrek van Philips waren het vertrouwens mannen van de ko-

DE HERTOG VAN ALVA

ning die poogden de wetten, die de koning wenste, door te voeren. De onverzoenlijke houding ten opzichte van het Lutheranisme en 't Calvinisme deden duizenden wegtrekken naar Engeland en Duitsland. Handel en bedrijf ondervonden grote schade. Men zag deze wetten in alle kringen als een gevaar en 'n onrecht.

Het is dan ook geen wonder, dat de spanningen zo toe namen dat omstreeks 1567 niet alleen de beeldenstorm maar ook onder leiding van felle groepen onder de lage adel een openlijke revolutie uitbrak.

Met de komst van Alva wordt de positie van Willem van Oranje in zo verre duidelijker, dat hij het conflict, dat hem tot nu toe weerhouden had openlijk de zijde var het verzet te kiezen, maar een poging bleef 's konings daden te m tigen en toch te menen een trouv dienaar van de koning te zijn, kor beeindigen en nu openlijk de zijde van het verzet kon kiezen.

De komende jaren waren nog veel moeilijker dan de zojuist beschreven periode. Het land was door een uitstekend gedisciplineerd leger onderworpen. Met alle strengheid en voorbij zien van eens verkregen rechten werden de wetten doorgevoerd, verzet werd met doodstraf, verbanning en verbeurdverklaring onderdrukt.

Wat kon de prins op Dillenburg, verarmd, zonder geld en middelen hiertegenover stellen. Opmerkelijk is dat tussen de bannelingen- jong en oud, edelen en burgers, katholiek, lutheraans en calvinist, twistziek en teleurgesteld de prins een onbetwist leiderschap behield. Dat zo'n aanzien eerder toenam ook in de mislukkingen van de veldtochten en de toenemende druk, beter gezegd de achtervolging van zijn schuldeisers.

De prins was het die de watergeuzen stropende op de Noordzee machtigde de vlag te voeren van zijn souverein vorstendom Orange: het Oranje, wit, blauw met de leeuw van Nassau. Het is deze vlag die op de wallen van den Briel werd gehesen in April 1572 en de overgave van de stad in zijn naam (Souverein van Orange en leider van de opstand) werd geeist.

Na 1572 volgen jaren van voorspoed maar nog meerdere jaren van tegenspoed. De Prins kon niet voorkomen dat niet alle 17 gewesten zich aaneenschaarden tegen Spanje. Na 1579 gaan de 17 gewesten voor goed uit elkaar. Er zullen slechts 7 gewesten overblijven, die in 1588 zullen vormen de Republiek der Zeven verenigde Nederlanden.

Omstreeks 1580 treedt heel sterk het persoonlijke element in deze

KONING PHILIPS DE TWEEDE
naar een schilderij van
Juan Pantoya de la Cruz.

oorlog op de voorgrond door de ban die Philips over Willem uitsprak.

Inderdaad zag de koning het zeer juist. Het was Willem van Oranje geweest, die in staat gebleken was alle moeilijkheden te boven te komen en de krachten van het verzet te blijven bundelen.

Opmerkelijk is dat de Prins de belangen van de staat zodanig heeft gediend dat in de laatste jaren van zijn leven hij er niet op uit was staatshoofd te worden. Toen het nodig bleek de steun van de Engelse staat en van de Franse staat te verkrijgen aarzelde hij geen moment om de staten zo ver te krijgen dat zij de souvereiniteit zouden aanbieden aan de broer van de Franse koning, Frans van Anjou. Na zijn dood (ten gevolge van typhus) wilden de staten aan Willem van Oranje de souvereiniteit aanbieden.

Op 12 juli 1854 zou deze plechtigheid plaats vinden. Op 10 juli maakten de schoten van een moordenaar een einde aan het leven van een groot man.

WILLEM DE ZWIJGER

Willem van Oranje wordt vaak genoemd: WILLEM DE ZWIJGER, een ERE-NAAM, die men hem heeft gegeven.

Als men iemand een zwijger noemt, dan kan dat een teken van lafheid zijn. Men wil daarmee zeggen, dat het een man is, die niet voor zijn mening durft uitkomen, die niet van zich af weet te bijten.

Zwijgen kan ook een andere betekenis hebben nl: van wijsheid, bescheidenheid, zich vergeten.

In deze betekenis is het inderdaad een ere-naam.

Dat Willem van Oranje niet zweeg, wanneer het er op aankwam, blijkt uit een brief, die aan de koning van Spanje (Philips II) werd gestuurd. Deze brief werd geschreven in de jaren, dat het verzet tegen zijn bestuur toenam, maar een openlijke strijd nog niet was uitgebroken. In deze brief stond:

In zijn paleis van Nassau hield hij (Willem van Oranje) vóór-vergaderingen met de leden van de Staten. Willem van Oranje kwam telkens de vergadering binnen om hun leiding en antwoorden op hun vragen te geven.

Hoe is dan deze naam ontstaan?

Na de troonbestijging van Philips II trad in het gedachtenleven van Willem van Oranje een innerlijk conflict op. Hij die door de vader van Philip (Keizer Karel V) met zoveel zorg was op gevoed, door zijn keizerlijke gunst met zoveel weldaden was overladen, bleek het niet eens te zijn met de politiek van de jonge koning Philips II. Door de hoge regeringsfuncties, die hij bekleedde, trachtte Willem van Oranje die maatregelen van de koning - die hij onrechtvaardig en in strijd achtte met de belangen van de Nederlanden -, te matigen.

Al zijn vijanden vonden hem daarom een sluw man. Grotesk in het latijn vertaald: taciturnus. In alle Europese talen heeft taciturnus de betekenis gekregen van „zwijgend".

Toen eenmaal de openlijke strijd was uitgebroken bleef de Prins een gematigd man temidden van vele felle tegenstanders van koning Philips. Wat hij nastreefde was de eenheid en de vrijheid van alle godsdiensten. Door de nood gedwongen met de felle groepen samen te werken zal hij trachten hen te matigen en zijn eigen inzichten gaf hij niet op. Hij zweeg er zo lang over. Zo bleef de weg open tot mildere oplossingen die genomen konden worden zodra de gemoederen bekoeld waren. Toen bleek dat de vrijmaking van alle 17 gewesten onmogelijk was, dit toch was het doel van al de inspanningen van Willem van Oranje, zette hij de strijd met 7 gewesten voort zijn eigen idealen en teleurstelling zwijgend opzijzettend.

Willem van Oranje had één doel en al het andere was secondair - het absolutisme te bestrijden, d.w.z. te strijden tegen een koning, die alle macht in handen wenste te hebben en die alle wetten - hoe rechtvaardig of onrechtvaardig - kon opleggen. Willem van Oranje is er in geslaagd al zijn eigen verlangens ondergeschikt te maken aan dit grootse levenswerk.

Met ere draagt hij daarom de naam: Willem de Zwijger.

Twee aanslagen op het leven van Willem de Zwijger

In juni 1580 stelde Philips II een daad, die de populariteit van Willem van Oranje zeer vergrootte en zijn positie in de Nederlanden versterkte.

De prins werd vogelvrij verklaard, de ban werd over hem uitgesproken. Hij werd bij verstek veroordeeld en iedereen werd gemachtigd om hem: te beschadigen, aan te vallen, en uit de wereld te helpen.

Twee doeleinden werden nagestreefd, nl. de ongerustheid van het slachtoffer, altijd bevreesd voor een aanslag op welk onverwacht moment dan ook en dat de een of andere figuur de aanslag inderdaad zou doen.

Het was voor de een of andere onverlaat niet onaantrekkelijk de daad te stellen, want een beloning van 25.000 schilden, verheffing in de adelstand, vergeving van alle begane zonden werden in het vooruitzicht gesteld. (Dit laatste kon de koning nu wel publiceren, maar was absoluut onjuist. Het is onmogelijk bij voorbaat vergeving van alle zonden toe te zeggen!)

Willems' vrouw kreeg een tijd van ernstige beproevingen te doorstaan. Zij nam de dreiging ernstig op en terecht. Geschenken van etenswaren, worsten, hem gezonden door bewonderaars in het noorden, vruchten en dergelijke, alles onderzocht ze met pijnlijke voorzichtigheid. Willem had een jongensachtige eetlust voor zijn lievelingsgerechten, waarmee een verrader zijn voordeel zou kunnen doen, bijv. in een palingkoek vergif doen, zou een erg goede manier zijn!

Charlotte kon niet raden wanneer en hoe de moordenaar zou toeslaan. Zij kon niet weten, dat in zijn winkel dichtbij de Antwerpenkade, Gaspar Añastro, een Portugees koopman, beraadslaagde met een van zijn klerken, Jean Jauréguy, en met een priester. Hij berekende, dat 25.000 schilden een aardig sommetje was, zelfs als het in drieën werd verdeeld. Hij overwoog daarbij, dat het tevens een schone daad was de wereld te verlossen van een ketter-verrader.

Ook kon zij niet weten — en ze zou er zich niet biezonder ongerust over hebben gemaakt, ook al had ze het geweten — dat een kastenmakersleerling, genaamd Balthazar Gerards, te Dôle, dramatisch een dolk tot aan het handvat in een stuk hout had gestoken en daarbij had geschreeuwd, dat hij zo de Prins zou treffen. Een ander gezel verweet hem toen deze grootspraak. Hij zei: „Het is voor ons mensen niet weggelegd om grote prinsen te vermoorden!"

De eerste aanslag

Op zondag 18 maart werd een aanslag op het leven van de Prins gedaan door de slome en domme knecht van Gaspar Añastro. Deze aanslag geschiedde in Antwerpen waar de prins toen verbleef. Jean Jauréguy was op de vroege morgen van de aanslag naar de kerk gegaan, had daarna zijn nieuwe pak aangetrokken en een zware mantel omgeslagen. Hij begaf zich, na deze voorbereidingen getroffen te hebben, naar de woning van de prins.

Als niemand hem had verteld, dat het een goede daad was om de Prins te doden, de eenvoudige ziel was er zelf nooit op gekomen. Maar zijn patroon had hem alles haarfijn uitgelegd en hem tenslotte overtuigd, dat het zijn plicht was deze pest van de christenheid uit te roeien.

Het pistool, dat hij angstvallig verborgen meedroeg, was een ongekend instrument voor zijn met inkt bevlekte handen. Om zeker te zijn van zijn zaak had hij meer kruit in de kamer van het pistool gedaan dan voorgeschreven was en met zijn onervaren handen had hij het lood in de loop gepropt.

Onverschrokken en zonder zich verder vragen te stellen, zocht de jonge klerk zijn weg naar de plaats, waar hij die middag zijn onsterfelijkheid verdienen zou.

Terwijl dat alles gebeurde, zat Willem met een paar gasten aan tafel. Hoogstwaarschijnlijk hadden zij gepraat over wandtapijten, want toen het gezelschap uit de eetzaal kwam, leidde de Prins zijn gasten door de grote voorkamer, die vol was met rondslenterende mensen, naar de plaats waar een nieuw wandtapijt hing.

Achter de Prins en zijn gasten liep zijn gewapende lijfwacht. Volgens zijn gewoonte was hij niet direkt beschermd, omdat hij wilde, dat vrienden en zij, die hem iets vragen wilden, hem konden naderen. Het was niet moeilijk voor Jean Jauréguy onopgemerkt door de menigte heen te dringen totdat hij vlak achter het slachtoffer stond. Met zorg richtte hij het voor hem vreemde vuurwapen en trok zorgvuldig de haan over.

Willems gedachten waren, zoals hij later zei, dat hij dacht, dat het dak instortte. Hij bemerkte, dat zijn kraag brandde en wilde de vlam uitslaan, toen hij de wrange smaak van bloed in de mond proefde.

Jauréguy snakte naar adem en keek wezenloos naar zijn hevig bloedende hand. Het pistool was zo volgepropt met kruit en lood, dat het

(Vervolg op pag. 6).

AMIGOE VAN DE JEUGD

ALLEEN OP DE WERELD

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Remi, een vondeling, die door moeder Barberin is grootgebracht, wordt later door zijn pleegvader aan een rondreizende toneelspeler, Vitalis geheten, verkocht. Met drie hondjes en een aap, geven zij in alle plaatsen en dorpjes voorstellingen. Dan begaat Vitalis tijdens een zijner uitvoeringen de fout, om de toorn van een reeds boosaardige veldwachter op zich te laden en zich tegen zijn arrestatie te verzetten. Dat kost hem twee maanden gevangenisstraf, en Remi moet nu alleen verder trekken met de honden Capi, Zerbino en Dolly, en de aap Jolico. Hij geeft een voorstelling voor een zieke jongen, Arthur, die met zijn moeder op een boot rondreist; Arthur vraagt hem, of hij [illegible] varen. Na een maand trekt hij echter weer verder met Vitalis, die [illegible]. Tijdens een hevige sneeuwstorm schuilen zij in een houthakkershut. [illegible] zij de beide hondjes Zerbino en Dolly en later ook het aapje Jolico. [illegible] komen zij tenslotte in Parijs, waar Vitalis [illegible] Remi onderbrengt bij Garofoli, die kinderen voor hem laat werken. [illegible] bezoek van Vitalis, ontdekt hij dat Garofoli een wreed en hard[illegible] is. Vitalis haalt Remi weg, doch daar hij geen onderkomen heeft, [illegible] met de jongen de nacht in de open lucht door. Des morgens is Vitalis dood[illegible] en Remi wordt [illegible] door de tuinder Acquin opgenomen. In dat gezin [illegible] Liesje, dat niet spreken kan. Dan krijgt de [illegible] in de gevangenis gezet. Zijn kinderen worden bij familie[illegible] en Remi en Cappi trekken er weer alleen op uit. Als Remi [illegible] Acquin gaat bezoeken, geeft de tuinder hem zijn horloge. Dan gaat Remi naar [illegible] Alex mijnwerker is.

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Een hele week zou nog te kort geweest zijn om elkaar alles te vertellen. Alex wou weten, hoe mijn reis verlopen was en ik was nieuwsgierig hoe zijn nieuwe leven hem beviel.

Toen we bijna thuis waren, kwam oom Caspar naar ons toe: „Jongens," zei hij, „jullie blijven bij ons eten."

Nog nooit had een uitnodiging me zoveel genoegen gedaan, want onder het lopen had ik me al afgevraagd, of ik bij de deur afscheid van Alex zou moeten nemen. De koele ontvangst door de tante had me niet veel hoop gegeven.

„Hier zijn nou Remi en zijn vriend," zei oom Caspar bij het binnenkomen.

„Ik heb ze straks al gezien."

„Des te beter, dan hebben jullie al kennis gemaakt. Ze blijven bij ons [illegible]."

Ik was heel blij, dat ik de avond bij Alex mocht doorbrengen, maar ook, dat ik mocht blijven eten. Na ons vertrek uit Parijs hadden we zeer ongeregeld gegeten en maar zelden een volledige maaltijd gehad, met borden op tafel, gezeten op een stoel. Met onze ontvangsten hadden we best zo'n maal in een goede herberg kunnen betalen, maar we deden heel zuinig om te sparen voor de koe en Mathieu was al even gelukkig als ik bij de gedachte, dat we onze koe konden kopen. Het genot van een feestmaal werd ons deze avond niet gegund; wel zat ik op een stoel aan een tafel, maar we kregen geen soep.

De meeste kolenmijnen hebben een magazijn, waar de werklieden tegen inkoopsprijs alles kunnen kopen, wat ze voor hun levensonderhoud nodig hebben. De mijnwerkers krijgen op die manier goede waren tegen een lage prijs en het bedrag van hun aankopen wordt om de twee weken van het loon afgehouden.

Zodoende hoeft de arbeider niet op de pof te kopen bij kleine winkeliertjes en komt hij niet in de schuld. Maar veel vrouwen te Varses nemen haar taak wat erg gemakkelijk op. Ze doen haar huishouden, maar werken verder niet in de tijd, dat de mannen in de mijn zijn; ze gaan bij elkaar koffie drinken. Ze wandelen en ze kletsen en als het tijd wordt om voor het eten te gaan zorgen, halen ze aan het magazijn gauw wat vleeswaren. En daardoor kwam het, dat wij geen soep kregen. Tante had haar tijd verbabbeld. Later heb ik wel gemerkt, dat dit haar gewoonte was en dat zij van het magazijn in hoofdzaak drie artikelen betrok, namelijk koffie of chocola en vlees. Oom Caspar hield niet van ruzie; hij at zijn vlees en klaagde niet en als hij een opmerking maakte, deed hij dat zeer voorzichtig.

„Dat ik geen drinkebroer word, komt alleen maar, omdat ik zo goed op mezelf pas."

Hij reikte zijn glas aan zijn vrouw over.

„Probeer nu eens om morgen soep voor ons te koken."

„Als ik er tijd voor heb."

„Is dan de tijd boven de grond korter dan eronder?"

„En wie moet dan je kleren verstellen? Jij vernielt alles."

Hij bekeek zijn smerige kleren, die hier en daar gescheurd waren.

„Dat is waar. Ik zie eruit als een prins!"

Het avondmaal duurde niet lang.

„Jongeman," zei oom Caspar tegen mij, „je kunt bij Alex slapen." En tot Mathieu zei hij:

„En ga jij eens mee naar het achterhuis, dan zullen we proberen met wat hooi en stro een goed bed voor je te maken."

De rest van de avond en een groot deel van de nacht werd door Alex en mij niet aan slapen besteed. Oom Caspar was hakker en moest met een houweel de kolen loshakken in de mijn. Alex was zijn lorriejongen; hij moest de losgehakte steenkool in een wagentje over rails naar een schacht brengen. Daar werd de bak van het karretje door een machine omhooggehaald. Eerst moesten ze om in de mijn te komen door een gang lopen, die in de rots was uitgehakt. Dan, na tien minuten lopen, was er een rechte, steile trap. Op die trap volgde een houten ladder; daarop volgde weer een trap en nog een houten ladder. Zo was men op vijftig meter diepte gekomen aan de eerste kolenlaag, waarin men aanvankelijk begonnen was zijgangen te hakken. Om de tweede kolenlaag te bereiken op negentig meter diepte en de derde laag op tweehonderd meter diepte, maakte men ook gebruik van trappen en ladders. Alex werkte op de derde laag, drie keer zo diep de grond in als de toren van de Notre-Dame te Parijs hoog is. Als hij dan op de hoofdgang gekomen was, moest hij nog een zijgang in om aan de plaats te komen, waar gehakt werd.

Om het water af te voeren, dat geregeld uit de wanden van de gangen omlaagdruppelde, was er in elke gang een goot, die het water naar een verzamelplaats liet lopen. Daar werd het door machines omhooggepompt. Twee weken na zijn aankomst te Varses had Alex een gasontploffing meegemaakt. Het gas komt vrij bij het hakken en de aanraking met een vlam veroorzaakt een verschrikkelijke ontploffing, waardoor alles vernield wordt. De vlammen gaan door alle gangen, waarin gas voorkomt. Zo'n gasontploffing had zes weken geleden tien mijnwerkers gedood en de vrouw van een dier werklieden was gek geworden toen ze het hoorde. Dat was de vrouw, die mij gevraagd had naar een koele weg.

Alles, wat Alex me vertelde, wekte in hoge mate mijn nieuwsgierigheid op om ook eens in de mijn te kijken, maar de oom vertelde me de volgende morgen, dat alleen die personen werden toegelaten, die daar werkten.

„Als je mijnwerker wilt worden, is het gemakkelijk genoeg. Het vak is niet slechter dan een ander en als je bang bent voor regen en onweer, ben je daar op je plaats. In elk geval is het beter dan dat van liedjeszanger langs de wegen. Dan kon je bij Alex blijven. Is het niets voor je? Mathieu kan er ook werk vinden, maar natuurlijk niet om daar op de hoorn te blazen."

Ik was niet naar Varses gekomen om er te blijven en ik had mezelf een andere taak toegedacht dan het voortduwen van karretjes steenkool op de tweede of derde verdieping. Mijn nieuwsgierigheid kon dus niet bevredigd worden en ik zou van de mijnen niet meer te weten komen dan wat Alex en oom Caspar me verteld hadden.

De dag van mijn vertrek was al vastgesteld, maar net op de laatste avond daarvoor kwam Alex thuis met een ongeluk aan zijn rechterhand. Daar was een groot blok steenkool op gevallen en nu was één vinger erg gewond en de hele hand gekneusd.

De dokter van de maatschappij kwam hem bezoeken en verbinden. Het geval was niet ernstig; de hand zou genezen, de vinger ook, maar hij moest rust houden.

Oom Caspar liet zich niet gauw door tegenslag uit zijn goed humeur brengen. Alleen als hij in zijn werk gehinderd werd, kon hij van streek geraken. Toen hij hoorde, dat Alex rust moest houden, begon hij te klagen. Wie moest nu zijn kolenvoorraad wegrollen? Er was niemand om Alex te vervangen. Als het voor vast was, zou er wel een jongen te vinden zijn, maar niet voor enkele dagen. Men kwam in de mijn toch al volk te kort, vooral jongens.

Toch ging hij er op uit om er een te zoeken, maar hij kwam thuis zonder er een gevonden te hebben.

Nu zou hij ook thuis moeten blijven en hij kon de verdiensten niet missen. Ik voelde, dat ik enige vergoeding geven moest voor de genoten gastvrijheid en vroeg hem, of het werk van Alex moeilijk was.

„O, reuze gemakkelijk! Je hoeft alleen maar een wagentje over rails vooruit te duwen."

„Is zo'n wagentje zwaar?"

„Niet zo erg, want Alex kon het gemakkelijk voortduwen."

„Dat is zo! Dus, als Alex het vooruit kon krijgen, zou ik het ook kunnen?"

„Jij, mijn jongen?"

Hij begon hard te lachen, maar werd gauw ernstig, toen hij zag, dat ik het meende.

Alex was zijn lorriejongen; hij moest de losgehakte steenkool in een wagentje over rails naar een schacht brengen.

Vlooienspel

Marietje had uit school vandaan
Alleen „dag moe" gezegd.
En was daarna opvallend stil.
Ze had niet uitgelegd

Wat of ze in de kleuterschool
Geleerd had en gedaan;
Ze zat stil, tot moeder vroeg:
„Maar, kind, wat scheelt er aan?"

„O, moe 'k heb vlooien meegebracht!"
Moe schrok van dat bericht.
„Heus waar, ze zitten in mijn kous!"
Zus zag aan moe's gezicht,

Dat die 't verkeerd begrepen had
En schoot toen in een lach;
Ze haalde uit haar kous meteen
Twaalf vlooien voor de dag.

Het waren schijfjes, plat en rond,
Vier rood, vier geel, vier blauw.
Marietje had vanzelf verwacht,
Dat moe nu lachen zou.

Maar moe keek ernstig: „Lieve kind,
Weet juffrouw daar wel van,
Dat jij die mee naar huis toe neemt?
Ik snap niet, hoe dat kan!"

„Och, moe, ik vond ze toch zo mooi.
Op school zijn er veel meer.
Ik wou er thuis mee spelen gaan,
't Is heus maar voor één keer!"

De and're dag bracht moeder zelf
Haar kind naar 't schoolgebouw....
Ze moest beloven dat ze nooit
Meer speelgoed lenen zou.

Maar, toen Marietje jarig was,
Kreeg zij, dat raadt u wel,
Van moe veel schijfjes, plat en rond,
Haar eigen vlooienspel.

C. VAN B.

DOCH NAUWELIJKS HAD DE BOIS-GUILBERT MET REBECCA HET VERTREK VERLATEN, OF DE ZWARTE RIDDER TRAD DE ZIEKENKAMER BINNEN!

ZWARTE RIDDER, BEMOEI JE NIET MET MIJ, MAAR RED REBECCA, DIE DOOR DE BOIS-GUILBERT IS MEEGENOMEN!!

DE ZWARTE RIDDER SLOEG ECHTER GEEN ACHT OP IVANHOE'S VERZOEK, EN JUIST ZOALS EVEN TEVOREN REBECCA DOOR DE BOIS-GUILBERT WAS OPGENOMEN EN WEGGEDRAGEN, ZO NAM NU DE ZWARTE RIDDER IVANHOE IN ZIJN ARMEN EN DROEG HEM OVER DE BRANDENDE TRAPPEN NAAR VEILIGER OORDEN!

OVER DE NEERGELATEN OPHAALBRUG VLUCHTTE DE BOIS-GUILBERT, MET DE BEWUSTELOZE REBECCA DWARS VOOR HEM OVER HET ZADEL, IN VOLLE VAART WEG!

NU GAAN WE NAAR TEMPLESTOWE, DE VERBLIJFPLAATS VAN DE TEMPELRIDDERS! EN DAAR ZULLEN WIJ BLIJVEN TOT IK BESLOTEN HEB, WAT ER VERDER GEBEUREN MOET!!

DE REDDING WAS COMPLEET TOEN CEDRIC MET ROWENA IN ZIJN ARMEN UIT HET BRANDENDE KASTEEL NAAR BUITEN TRAD

IK DANK JE, ZWARTE RIDDER, WIJ ZIJN ZEER VEEL AAN JOU VERSCHULDIGD! WIJ BLIJVEN ALTIJD JE SCHULDENAARS!

Het spaarvarkentje

DOOR JANE HEILOO

Ik ben een klein rond varkentje,
En kijk strak voor me heen.
Steeds sta ik op dezelfde plaats,
Want och, ik ben van steen.

Men pakt mij wel eens even op
En schudt mij heen en weer,
Maar als ik daar dan stil bij blijf,
Dan zet men mij gauw neer.

't Ben eigenlijk een heel vreemd dier.
Want eten doe ik niet.
Toch geeft men mij heel dikwijls wat,
Zodra men mij maar ziet.

En wat men mij dan zoal geeft,
Verwondert je misschien.
't Zijn centen, kwartjes, dubbeltjes,
Soms een en soms wel tien.

Ik heb een gleufje in mijn rug,
Daar rollen ze dan door.
En 'k houd ze veilig bij elkaar,
Daar dien ik dan ook voor.

Schudt men mij nog eens heen en weer
En zegt men: „Ai.... jij wéégt!"
Dan ben ik gauw mijn vrachtje kwijt
En wordt mijn maag geleegd.

Bevrijden doet men mij wat graag,
Van al die zware last,
Want als men al die muntjes telt,
Dan is men heel verrast.

Dan heeft men vaak het doel bereikt
Dat men iets kopen kan,
Wat men al heel lang hebben wou,
En eind'lijk gaat dat dan.

Aan 't sparen hielp ik ijv'rig mee,
En daarom ben ik blij;
't Bewijst, dat ik toch nuttig ben
In onze maatschappij.

Spelend Speelgoed

1. Dollie Dimpel geeft vandaag een tuinfeest. De zon schijnt en iedereen is gelukkig. Jimmy Jumbo, de speelgoedolifant, is de eerste gast. Dan komt Percy Varken, die knort „Hallo!" tegen Dollie.

2. Na Percy Varken komt Jock, de vrolijke Schot. „Goedemiddag! Jock!" glimlacht Dollie, terwijl Jumbo een parasol boven haar hoofd houdt, omdat de zon erg brandt. En daar komt Tommie, de soldaat.

3. Allemaal moeten ze aan tafel gaan zitten, die vol lekkere dingen staat. Er zijn koekjes, bananen, jam en nog heel veel meer! „Schik een beetje op," smeekt Jumbo. „Ik heb een klein plaatsje nodig!"

4. Jack Tar, de matroos, Jock, de Schot, Tommie, de soldaat, en Batty schuiven een eindje op, zodat Jumbo ook kan gaan zitten. Maar Jimmy is zo zwaar, dat de hele bank de hoogte in gaat als hij plaats neemt.

5. „Oei! Wat gebeurt hier?" roept Claude, de uurwerkman, verbaasd uit, als hij de hoogte in gaat. Juist op dat moment komt Dollie met de thee aan. „Dat is de schuld van Jumbo," lacht zij.

6. „O, lieve help," zucht Jumbo. „Ik deed het heus niet met opzet! Ik hoop dat niemand gewond is." „Laat ons voorzichtig weer zakken, Jimmy," vraagt Tommie. „Dan is alles weer in orde, hoor!"

7. Dat doet Jumbo. En toen ze van alles genoten hadden, gingen ze in de tuin pret maken. Jimmy Jumbo speelt met zijn concertina en houdt tegelijkertijd de parasol boven Dolly om haar te beschutten tegen de zonnestralen.

8. Niet alleen Dollie danst met Tommie, maar allemaal dansen en springen ze naar hartelust, zelfs Percy, het varkentje. „Nog nooit heb ik zoveel pret gehad," grinnikt Percy. „Dank je wel, Dollie. Voor je heerlijke middag!"

Alleen op de Wereld

(Vervolg van pag. 4)

„Je zou het zeker kunnen, als je wou!"

„Ik wil het wel, omdat ik u daarmee help."

„Jij bent een goede jongen; en je aanbod is aangenomen. Morgenochtend ga je met mij naar de mijn. Zeer zeker bewijs je me daarmee een goede dienst, maar ook voor jouzelf zal het nuttig zijn. Als je zin in ons vak kreeg, zou dat beter zijn dan langs de grote wegen te lopen. In de mijn hoef je niet bang voor wolven te zijn."

Maar wat moest Mathieu uitvoeren, als ik in de mijn werkte. Die kon toch zo maar niet bij oom Caspar blijven logeren?

Ik vroeg hem, of hij niet alleen, met Cappi, in de omstreken voorstellingen wou geven. Dat nam hij onmiddellijk aan.

„Ik zal heel blij zijn, als ik alléén geld voor de koe voor je kan verdienen," zei hij lachend.

Mathieu was erg veranderd in de drie maanden van ons gezamenlijk optreden. Hij had geen hoofdpijn meer, was nooit verdrietig en niet meer zo mager.

Met de gezondheid was bij hem ook het goede humeur en de vrolijkheid teruggekeerd.

De volgende morgen kreeg ik de werkkleren van Alex aan en ging ik met oom Caspar mee.

Hij gaf me de mijnlamp en zei:

„Kom vlak achter me; en op de ladders nooit een sport loslaten, voordat je een andere vast hebt. Mocht je op de trappen uitglijden, grijp je dan vast, want de bodem daaronder is ver weg en hard."

Na een poos gelopen te hebben, zei oom:

„De trap!"

We daalden af in de donkere koker, alleen door onze lampen verlicht.

Zo waarschuwde oom me telkens, waar we ons bevonden. Toen we op de hakplaats gekomen waren, deed hij me voor, wat ik te doen had, en wees hij me, waarheen ik de wagentjes moest brengen en hoe ik kon uitwijken voor andere lorries.

Op de werkplaats naast de onze was een lorriejongen van bijna zestig jaar. De man was door een ongeluk ongeschikt geworden voor ander werk. Hij wist veel en praatte graag en heeft me onder andere verteld, hoe steenkool ontstaan is. Omdat hij veel meer van alles wist dan de kolenhakkers, noemden ze hem „de schoolmeester". Hij had een witte baard, tenminste 's Zondags, als hij schoon was. Van Maandag tot Zaterdag veranderde de kleur van wit tot grijs en van grijs tot zwart, allemaal door het kolenstof.

Op een Zondag liet hij me zijn verzameling stenen zien en stukken kool, waarin afdrukken van planten voorkwamen. Die dingen had hij in de mijnen gevonden.

De volgende morgen troffen we elkaar weer in de mijn.

„Wel," zei oom Caspar, „bent u tevreden over de leerling, meester?"

„Zeker, zeker, hij luistert goed en ik hoop, dat hij ook gauw zijn ogen leert gebruiken."

„En ondertussen zal ik eens zien, of hij vandaag zijn handen weet te gebruiken," zei oom Caspar.

Toen ik voor de derde keer met mijn wagentje naar de schacht geweest was, hoorde ik van die kant een geweldig lawaai, een verschrikkelijk gerommel. Dat geluid had ik in de mijn nog nooit gehoord.

Was het een instorting of een algemene verzakking?

Ik luisterde gespannen; het lawaai hield aan en werd van alle kanten teruggekaatst. Wat betekende dat? Ik was geschrokken en wou naar de ladders lopen om me te redden, maar men had al zo vaak om me gelachen, omdat ik zo gauw bang was, dat de schaamte me terughield. Het was misschien maar een gewone ontploffing; of een bak die in de schacht viel, of misschien grond voor de aanvulling, die door een gang rolde.

Plotseling schoot er een hele troep ratten langs me heen en tussen mijn voeten door, net als een legerafdeling, die op de vlucht is, en vlak daarop hoorde ik een vreemd geruis tegen de grond en de wanden van onze gang met een gekabbel van water. Omdat de plek, waar ik stond, helemaal droog was, kon ik dat geluid van water niet verklaren. Daarom ging ik met mijn lamp kijken en hield die dicht bij de grond.

Het was toch water en 't kwam van de schacht en het steeg in onze gang, die schuin omhoogliep.

Daarom ging ik met mijn lamp kijken en hield die dicht bij de grond.

Mijn lorrie liet ik op de rails staan en ik vloog naar de hakplaats.

„Oom Caspar, er is water in de mijn!"

„Alweer kletspraat!"

„Er is een gat ontstaan onder de Divonne; we moeten vluchten!"

„Och, houd toch op!"

„Luister dan!"

Ik zei het zo zenuwachtig, dat oom Caspar even ophield met hakken om te luisteren.

Hetzelfde geluid hield aan en werd sterker. Men kon zich niet vergissen; het was water, dat opkwam.

„Loop hard," riep hij, „er is water in de mijn!"

Meteen had hij zijn lamp gegrepen en liet hij zich in de gang glijden. Na enkele stappen zag ik de schoolmeester ook de gang inkomen om te kijken, waar dat geluid vandaan kwam.

„Water in de mijn!" schreeuwde oom Caspar.

„De Divonne heeft een gat gemaakt," zei ik.

„Ben je gek?"

Maar meteen riep hij ook:

„Vluchten!"

Het water steeg in onze gang en kwam al tot onze knieën, wat ons hinderde bij het lopen. De meester begon met ons mee te lopen en alle drie schreeuwden we, als we langs een hakplaats kwamen:

„Vluchten! Er is water in de mijn!"

Het water steeg snel; gelukkig waren we niet ver van de ladders af, anders hadden we ze niet meer kunnen bereiken. De meester kwam er het eerst bij, maar hij wachtte:

„Gaan jullie eerst maar," zei hij, „ik ben de oudste en ik heb een gerust geweten!"

In deze omstandigheden werd niet op beleefdheid gelet; oom Caspar ging eerst, ik volgde en de meester was derde. Een poos later kwamen nog enkele mijnwerkers achter ons aan. De tweede verdieping waren we al voorbij en we klommen heel snel van de tweede naar de eerste; maar voordat we de laatste ladder bestegen, viel ons een grote watergolf op het hoofd en doofde onze lampen. 't Was gewoon een waterval!

„Houd goed vast!" schreeuwde oom Caspar.

Wij drieën hielden de ladder krampachtig vast, maar die na ons kwamen, werden meegesleurd. Gelukkig was het de laatste ladder; als we er nóg een stuk of tien hadden moeten opklauteren, zouden wij ook neergestort zijn, want de waterval was gelijk een lawine geworden.

Op de eerste verdieping gekomen, waren we nog niet gered, want er moest nóg vijftig meter geklommen worden en het water stond ook al in deze hoofdgang. We zaten in het donker met onze gedoofde lampen.

„We zijn verloren!" zei de schoolmeester bijna kalm. „Bereid je daarop voor, Remi."

Net toen hij dat zei, verschenen er zeven of acht mijnlampen in onze gang. Ze kwamen in onze richting. Het water stond hier zo hoog, dat we het zonder te bukken met de handen konden aanraken.

En het was geen stilstaand water, maar een stroom naar lagere gedeelten, het was een draaikolk, die alles meesleepte en waarin brokken hout als veren ronddolden. De mannen met de lampen wilden de hoofdgang volgen tot aan de ladders, want die waren niet ver af; maar met deze woeste tegenstroom was het onmogelijk. Daar kon je niet tegenop; je kon er zelfs niet in rechtop blijven staan met al dat meedrijvende hout.

En deze mannen riepen ook: „We zijn verloren!"

Nu waren ze bij ons.

„Die kant uit!" riep de meester, „onze enige kans zit in de oude werken!"

„De oude werken" was de naam voor een verlaten gedeelte dat al lang uitgeput was en waar niemand meer kwam. Alleen de schoolmeester was daar vaak geweest om bijzondere stenen te zoeken voor zijn verzameling.

„Terugkeren!" schreeuwde hij. „Geef mij een lamp, dan wijs ik u de weg!"

Allemaal staken ze hem hun lamp toe. Vlug pakte hij er een en nam mij bij de hand. Zo ging hij voorop, nu met de stroom mee, waardoor we vlugger vooruit konden. Nadat we de gang enkele minuten gevolgd hadden, stond hij stil.

„We halen het niet! Het water stijgt te snel."

Hij had gelijk; bij mij kwam het al tot mijn borst.

„We moeten een oplopende gang in," zei de meester.

„Een lang...," riep er een.

„Die loopt dood!" schreeuwde een ander.

In een oplopende gang zouden we gevangenzitten als ratten in een val, maar we hadden geen keus. Bleven we in de hoofdgang, dan zouden we door het water overspoeld en meegesleept worden.

Met de schoolmeester voorop begaven we ons in zo'n oude omhooglopende gang. Twee van onze kameraden wilden echter liever proberen door de hoofdgang te ontkomen, maar die twee zagen we nooit meer terug.

Toen we op 't droge zaten, werden we wat kalmer en merkten we pas op, hoeveel lawaai er in de mijn gemaakt werd door instortingen, door 't draaien en vallen van het water, door het breken en barsten van houten palen.

„Dat is een zondvloed," zei iemand.

„De wereld vergaat," merkte een ander op.

„Als er maar verlossing voor ons komt!"

De schoolmeester had nog geen woord gezegd. Hij gaf zich niet over aan nutteloos geklaag.

„Jongens," zei hij, „we moeten ons niet onnodig moe maken. Als we ons zo met handen en voeten aan deze hellende bodem moeten vastklampen, dan zijn we gauw uitgeput. We moeten zitplaatsen of treden in de bodem maken om niet naar beneden te glijden."

Die raad was goed, maar moeilijk uit te voeren, want niemand had een houweel meegenomen. Allemaal hadden we lampen, maar niemand had gereedschap.

„Met de haken van onze lampen," ging de meester door.

Iedereen begon nu met de haak van zijn lamp in de bodem te krassen om een holte te maken om in te zitten en een steunpunt voor de voeten.

Het was een lastig werk, omdat de gang tamelijk steil was en glibberig. Maar als je weet, dat je bij uitglijden aan het eind van je glijbaantje in het water terechtkomt en daar moet verdrinken, dan word je wel sterk en handig. In enkele minuten waren we er allemaal mee klaar.

We werden nu rustiger. We waren met ons zevenen: de schoolmeester — ik zat vlak bij hem — oom Caspar, drie hakkers: Pagès, Compeyrou, Bergounhoux, en een lorriejongen, Carrory. De anderen waren in de grote gang verdwenen. Het lawaai in de mijn bleef nog onveranderd hevig aanhouden. Het leek wel wat op een zwaar onweer met kanongebulder.

Op ogenblikken, dat het heel erg was, keken we elkaar angstig aan, alsof we in de ogen van onze buurman de verklaring wilden lezen van dit spektakel.

„'t Is vast een zondvloed," herhaalde de een.

„Een aardbeving," dacht een ander.

„De beschermgeest van de mijn is kwaad en neemt wraak."

„Er breekt water los, dat opgesloten zat in de oude werken."

„De Divonne is door haar bodem heen gebroken."

Deze laatste veronderstelling was van mij. Ik bleef bij deze mening.

De meester had nog niets gezegd en hij keek ons één voor één aan en haalde zijn schouders op.

„Het is vast en zeker een overstroming," zei hij als laatste.

„Veroorzaakt door een aardbeving."

„Gezonden door de mijngeest."

„Van de oude werken gekomen."

„Uit de Divonne gevallen door een gat."

Zo herhaalde iedereen, wat hij al gezegd had.

„Een overstroming is het," vervolgde de meester.

RIETJES ANGST

Rietje kreeg op haar verjaardag
van haar pa en moe een pop
met twee wangen rood als appels
en een leuke krullekop.

Met die pop was kleine Rietje
wel het meest van alles blij;
daarmee speelde zij zo zoetjes
o, de dag was zo voorbij!

Eens, toen moeder even uit moest,
nam zij Rietje met zich mee.
Maar de pop bleef ook niet thuis,
nooit,
want dat zou wat zijn, o wee!

Maar daar kwam warempel regen,
en de straten werden nat.
Moe en Rietje moesten hollen,
gauw naar huis! Dat was me wat!

En, ocharm, daar struikelt Rietje:
pats, ze valt zo in een plas....
Je begrijpt, dat ook het popje,
net als Rietje, vuil toen was!

Moesje maakte, thuisgekomen,
heel gauw een warm badje klaar.
Eerst kreeg pop een beurt; och hemel,
wat bekwam haar dat toch naar!

't Rode kleurtje van de wangen
was er gans van af gegaan,
o wat zag het bleek, het popje,
't was zo witjes als de maan!

Rietje was heel erg geschrokken
van die kleur-verandering,
en ze wilde toen opeens niet
meer in 't bad, het kleine ding.

„Maar toch, Rietje", vraagt haar
moeder,
„waarom doe je nu zo mal?"
„'k Ben zo bang", snikt Rietje, „dat ik
óók.... mijn kleur verliezen zal!"

Regelmatig wordt het aantal leiders van de Jonge Wacht uitgebreid. Zo vond onlangs in het schilderachtige Boca San Michiel de installatie plaats van drie nieuwe leiders. Bij deze plechtigheid was o.a. aanwezig de diocesaan aalmoezenier. De nieuwe leiders zijn de heren S. P. Thijssen, J. Peney en A. Martinez. Na deze plechtigheid werden eveneens vijftien adspiranten in de Jonge Wacht opgenomen (foto „La Cruz").

Als renpaarden achter elkaar naderen over het grauwe watervlak van het IJselmeer de wilde zwanen. In sterke regelmaat bewegen de witte wieken, die af en toe de golfkammen beroeren tijdens hun lage vlucht. De zware, zwarte zwempoten uitgestoken, strijkt zwerm na zwerm neer aan de voet van de oude dijk. Spoedig baggert het gezelschap vreedzaam naar de wortels van fonteinkruiden, waterplanten die in het IJselmeer veelvuldig voorkomen. Op de ondiepe gedeelten kunnen de zwanen die met hun lange halzen gemakkelijk bereiken. Aan de landzijde van de dijk staan Dries, Theo en Jan. Gespannen hebben ze de komst van de zwanen gadegeslagen, die bij het verschijnen van het drietal steeds verder uit de kant zwemmen. Met de kijker kunnen de jongens de witte vogels vrij goed bekijken. Ook enkele jonge exemplaren zijn van de partij. Die zijn niet hagelwit, doch grauwgrijs. „Dit is de kleine zwaan!" zegt Dries. „Dat is te zien aan de gele snavelvlek, die korter is dan bij de wilde zwaan. Een derde zwanensoort is de knobbelzwaan, die in tamme vorm de stadsvijvers siert." Plots merkt Theo in de aangrenzende polder een donkere vogelfiguur op. „Dat is een buizerd!" vertelt Dries. „Urenlang kan die logge klant zo op een paal naar muizen of mollen uitzien. Vaak wacht hij echter tevergeefs en gaat met een lege maag de volgende dag tegemoet. Doch daar is hij op ingesteld. Wanneer het geluk hem goed gezind is, bespeurt zijn doordringend oog een gestrikt of aangeschoten konijn. Als de kraaien het hem niet verhinderen, propt hij daar zijn krop mee vol, zodat hij er weer enkele dagen tegen kan. Om vogels te vangen is hij te log. De vele kramsvogels, die zich langs de dijk te goed doen aan de melige meidoornbessen, hebben van hem geen gevaar te duchten. Een schitterend gekleurde lijstersoort is die kramsvogel. De schedel en de stuit zijn grijs, rug en vleugels roodbruin. Op de oranjegele buik staan in rijen donkere vlekken. Hij is wat groter dan de zwarte merel." Wanneer het drietal de terugweg begint, trekken weer in zwierige strepen de zwanen langs. „Oeloeloele....." Nog lang is hun welluidend gejoel te horen.

TOM POES EN DE KIEKVOGEL

3577. — Heer Ollie nam het tijdschrift op en schreed er mee naar buiten. In de rust van zijn tuin wilde hij het grondig en ongestoord lezen.

„Het is een mooi gevoel om zo beroemd te zijn", zo prevelde hij. „Eenzaam maar verheven. Dat had mijn goede vader moeten meemaken. Ollie, jongen, eigenlijk is iedereen te min voor ons, Bommels", zei hij altijd — en daar houd ik mij aan."

Hij zweeg en hield aarzelend de pas in. Over de weg naderde zijn buurvrouw, juffrouw Doddel. Heer Bommel voelde zich onzeker worden. Zijn rechteroog begon wat te trekken en zijn hart sloeg een klopje over. Maar hij begreep, dat dit zwakheid was in een beroemd heer en daarom vermande hij zich. Hij knikte dus koeltjes op haar vriendelijke groet.

„Hoe gaat het met je, Ollie?" vroeg juffrouw Doddel bezorgd. „Ben je nog boos?"

„Boos?" herhaalde heer Bommel droogjes. „Lieden van onze stand zijn niet boos; dat is ons te min."

„Maar vanmorgen was je onaardig tegen Tom Poes", hield de buurvrouw aan. „Je weet wel, toen hij je vroeg om hem te helpen "

„Bah!" zei heer Ollie zich omkerend, „dit is allemaal heel pijnlijk voor mij. Laat me met rust, het is allemaal te min."

Juffrouw Doddel drong niet verder aan. Bedrukt liep ze de weg weer af om naar huis te gaan — en toen zag ze in de verte Tom Poes aankomen. Maar ook die zag er niet blij uit; het was duidelijk, dat ook hij zorgen had.

Eric de Noorman - De Zwarte Piraat

2 -45. — Somber laat Axe zich op de harde zitplank terugvallen en hij bijt zich in de machteloze wanhoop op de lippen. Daar gaat Kells boot, zonder hem opgemerkt te hebben. Zinloos, even zinloos als zijn moeizaam verworven vrijheid nu blijkt te zijn. Wat kan hij aanvangen? Het enige wat er op zit, is pogen het eiland Harragh te bereiken, maar wat zal Voron intussen met Winonah doen? Traag grijpen zijn pijnlijke handen de riemen weer, maar het volgend ogenblik veert hij overeind, zodat de boot gevaarlijk begint te schommelen...... Een tweede zeil is aan de noordelijke horizon verschenen. Goeie Kell, mompelt Axe Hij heeft dus voor alle zekerheid maar twee boten uitgerust. Dit schip vaart veel dichter onder de kust. Weer begint Axe te zwaaien en ditmaal met meer sukses. Hij ziet de spitse boeg van de Drakar wenden en met een juichkreet roeit Axe het tegemoet. Doch dan knijpen zijn ogen zich tot spleetjes. Nu de boot dichterbij komt, kan hij de forse lijnen duidelijk zien; de zware met ijzer beslagen boeg, de brede versterkte boorden, de lengte, die veel en veel groter is, dan hij ooit tevoren bij een Drakar zag. Dit is niet een van hun eigen boten. Dan ziet hij de gebronsde verweerde koppen van de bemanningsleden, die zwijgend naar hem loeren. Een gevoel van naderend onheil overvalt hem.

Theologische week te Nijmegen

Het Doopsel in de Kerk

Godsdienstigheid en kerkelijk practiseren

Een rijke en geïnspireerde rede over „Het Doopsel in het leven van de Kerk" werd op de derde dag van de Theologische Week in Nijmegen uitgesproken door mej. dr L. Simons van de Vrouwen van Bethanië. Vanuit haar ervaring, opgedaan in jarenlange kontakten met convertieten èn katholieken, sprak spreekster als haar mening uit, „dat bij veel katholieken hun echte doopbeleving vaak diep begraven ligt onder een laag van onbewustheid of van beschouwingen van praktisch nut en juridische zekerheid, maar dat een existentiële ervaring, zoals bijvoorbeeld het persoonlijk kontakt met een ongedoopte of het bijwonen van een volwassendoop, bij hen vaak een sterk verlangen wakker maakt naar een persoonlijk beleven van en een zich verdiepen in de heilswerkelijkheid van hun eigen doopsel."

Mej. Simons vroeg zich af, of voor onze eigen generatie, die leeft in een tijd van secularisering en ontkerstening en steeds meer in een diaspora-situatie komt te verkeren, het Doopsel kans heeft een bewuster beleefde sacramentele werkelijkheid te worden. Maar hoe kan dat ooit, waar de meesten van ons dit sacrament juist volkomen onbewust hebben ontvangen? Bij het antwoord op deze vraag wees spreekster er op, dat het initiatief van de rechtvaardiging zowel van een kind als van een volwassene geheel bij God ligt; dat de dynamiek van het Doopsacrament-zelf juist inhoudt, dat het vruchtbaar wordt in een voortdurende dialoog met de roepende God: en dat binnen deze tweespraak het kind op kinderlijke wijze, de volwassene als een man zal spreken, denken en handelen.

Vervolgens beschouwde mej. Simons op diepgaande wijze de eigen symboliek van de Doop. Zij deed dit aan de hand van enkele pregnante passages uit Schrift, liturgie en kerkvaders. In het vierde evangelie spreekt Christus tot Nikodemus over het Doopsel als een **„geboren-worden"** Dit allerdiepste mysterie-moment is ook het grondmotief bij de doopwaterwijding in de liturgie van de Paasvigilie: steeds is daar sprake van vruchtbaarheid, vernieuwing van leven, wedergeboorte. St Paulus noemt de Doop, een **mee-sterven en mee-verrijzen** met Christus, en St Petrus wijst op de **zondvloed** als voorafbeelding van het Doopsel, de zondvloed, die het oude vernietigt en waarna als het ware een nieuwe schepping begint. Het is het grote ritme van dood en leven, van leven uit de dood dat voortdurend terugkeert, en uitdrukkelijk wordt hierbij steeds weer het water genoemd.

Maar het grote oerbeeld van het christelijke Doopsacrament is in het Nieuwe Testament Jesus' Doop in de Jordaan. Ook hier een gang door het water, een doortocht door onze menselijke sterfelijkheid, m.a.w. een Pascha. Is het te verwonderen, dat de gelovige mens dan denkt aan het grote Pascha van lijden en dood, waarvan Christus-zelf gesproken heeft als van een Doopsel waarmee Hij gedoopt zou worden? Spreekster wees van hieruit op enige grote verhoudingen met het Oude Testament: de Doop in de Jordaan is immers een knooppunt der beide Testamenten. Door de Jordaan heen trok het volk Israël het Beloofde Land binnen, en het vierde daar onmiddellijk Pascha, zoals het bij de uittocht uit Egypte en de doortocht door de Rode Zee het eerste Pascha had gevierd. Zo laat Jesus zich dopen in de Jordaan als inzet van Zijn openbaar leven, dat Hij zal afsluiten met het nieuwe Pascha (Zijn uittocht — Luk. 9. 31) van Lijden en Dood, die Hijzelf eens Zijn Doop had genoemd.

Spreekster vroeg zich dan af, of deze bijbelse en patristieke symbolen van „schepping — bederf — herschepping" en van „leven — dood — verrijzenis" ons volk nog aanspraken. Met nadruk wees zij erop, dat deze symbolen de feitelijke openbaring-in-verhulling zijn van het ons geschonken mysterie, en in dit opzicht dus onvervangbaar. Wij mogen deze diepste kern en wortel van ons christelijk bestaan niet uit een zekere gemakzucht aan onze mensen onthouden. Wanneer katechese en verkondiging komen te staan tegenover mensen, die volkomen vervreemd zijn van de bijbels-liturgische tekenwereld, mogen zij niet uit het oog verliezen, dat het bij de Doopsymboliek gaat om algemeen-menselijke, op zich al religieuze natuursymbolen. De doortocht van geboorte, leven, dood gaat ieder mens aan en allen worden wij dan ook op een of andere wijze aangesproken door dit diepste teken: juist nu, in een tijd waarin het Sein zum Tode" van het leven zo aanspreekt, nu men zoekt naar een uittocht uit de bestaansnood; nu men meer dan ooit bezield is van een verlangen naar onderlinge eenwording en naar verlossing èn tegelijkertijd bezeten is door de doodsgedachte: die twee vitale banden, waardoor de mens gebonden is aan de schepping terugvoert naar haar Oor dit plan zou een eerste aanzet gevonden kunnen worden voor een benadeding van het doop-mysterie, dat de schepping terugvoert naar haar oorsprong, door middel van het komen van haar Schepper naar haar toe.

Mejuffrouw Simons besloot haar inleiding met een citaat van Origenes, dat wij u niet mogen onthouden: „Wanneer een mens in zijn hart getroffen is door het Woord Gods, wanneer dit Woord niet meer als het ware een geur is die hij inademt of zelfs een dronken-makende wijn, die hij drinkt, maar veeleer is als het levende Bloed, dat hem in staat zal stellen te verbloeden tot in de dood op het Kruis: dan is hij gereed voor de christelijke initiatie".

Godsdienstigheid en kerkelijk praktiseren

's Morgens was deze tweede dag der Theologische Week, onder voorzitterschap van de professoren dr L. H. Cornelissen O.P. en dr W. H. van de Pol, begonnen met een referaat van dr B. van Bilsen O.F.M. over „Godsdienstigheid en kerkelijk praktiseren". Zowel in romans als in periodieken, zo begon pater Van Bilsen, stoot men vaak op een zekere gretigheid, waarmede de staf gebroken wordt over de trouwe kerkgangers, die in hun „gewone doen" geenszins voorbeelden zijn van ware christelijkheid. De vele variaties op dit thema en de felheid waarmee dit probleem vaak gesteld wordt wijzen er op dat het nog een onverwerkt probleem is, waarmee men niet klaar is.

Over het vraagstuk als godsdienst zei de spreker, dat men niet te snel onkerkelijkheid mag vereenzelvigen met ongodsdienstigheid. Er bestaat een begrippelijk en feitelijk onderscheid tussen religiositeit en kerkelijk praktiseren. Nadat hij een globaal overzicht had gegeven van de verhouding tussen godsdienst en vroomheid enerzijds en kerkelijk praktiseren anderzijds, zoals deze in de loop van de geschiedenis der Kerk is gegroeid, besprak spreker de taak van onze tijd ten aanzien van het gestelde probleem. Hij bepleitte een herziening van de terminologie; „kerkelijk praktiseren" lijkt niet geschikt om daarmede aan te geven het integraal tot-uitdrukking-gebrachte, authentiek christelijke beleven. „Kerkelijk" moet in dit verband breed verstaan worden, nl. als de waarachtige zichtbaarheid van een in Christus verlost leven. De wervingskracht van het Christendom ligt in de zichtbare genade presentie, d.i. konkreet in de reële mensenbejegening als omzetting van onze Godsbejegening, aldus stelde spreker onder verwijzing naar prof. Schillebeeckx. Dit is geen kwestie van taktiek, zo vervolgde hij, of van een nieuwe apostolische methode, maar een kwestie van reële ongekunstelde mensenliefde. In de deelname aan de cultus van de Kerk krijgt deze „kerkelijkheid" dan een saillante uitdrukking, waarin de Godsgave op **geconcentreerde** wijze aanwezig is. Spreker eindigde zijn helder geformuleerde betoog met enige konkrete aanwijzingen voor de noodzakelijke vernieuwing in de godsdienstigheid èn in cultus en verkondiging. Deze vernieuwing moet de gezamenlijke arbeid van de gehele Kerk worden, van hiërarchie èn leken.

Hollandse Nieuwtjes

● Het loopt de spuigaten uit in de Veluwe. Op één dag moest de Apeldoornse brandweer vier maal uitrukken voor bosbranden. Op de duur wisten de brandweerlieden niet meer waar ze heen moesten gaan. Waarschijnlijk is er een brandstichter aan het werk, netjes gezegd: een pyromaan. ● Klap maar in Uw handjes, Amsterdammers, want de vierduizendste is binnen. Als we dat vergelijken met een jaar geleden dan zal het ook dit jaar weer een recordjaar worden. Verleden jaar kwam de vierduizendste immers in augustus binnen. ● De rode haan blijft kraaien en steeds maar victorie. Nu weer in een boerderij aan de Spaarnwouderdijk bij Amsterdam. Daar werden een boerderij en een hooiberg het haasje. ● In recordtijd was er van beiden niet veel meer dan een puinhoop en wat afval over, n.l. een half uur. De varkens, driehonderd in getal, konden de dodendans ontspringen en knorren nog steeds rustig. ● Het was laatst oppassen geblazen in Enschede. Daar kwamen de goochelaars in de Twentse schouwburg bijeen. Ondanks de oppassendheid der aanwezigen konden zij niet voorkomen dat ze op een gegeven ogenblik het idee kregen te dromen. Een regen van bankbiljetten dwarrelde neer over de [illegible] maakt de [illegible] verbaasd over [illegible] taaltje van Fred Kaps. Daarmee veroverde onze Fred de „grand Prix". En dat is niet [illegible]lijk. ● Over oppassendheid gesproken. Wat zegt U van die studenten die er tweeduizend maal voor [illegible] gespeeld heeft in beter nederland [illegible] Mej. B. Harder werd daarom laatst 'n beetje [illegible] ting Onderlinge Studenten Steun [illegible] tienjarig bestaan vierde. Een legpenning werd haar uitgereikt. Op de tweede plaats met een aanzienlijke achterstand (1700 maal) kwam mej. T. Massaar. Maar niet alleen de dames kunnen zitten ook de heren hebben er slag van. R. Crolw en J. Scholl hebben er de smaak van te pakken en zaten reeds twaalf honderd maal. ● Hou echter die Groningers ook in de gaten. Een importeur van kleine Duitse auto's heeft namelijk een mogelijkheid gevonden om ook de ongelukkigen zonder rijbewijs in de gelegenheid te stellen met een auto te spelen. Niet bedoeld is uiteraard een speelgoed-auto, want zoveel vrijheid is er nog wel in Nederland, dat dat wel mag. De wet bepaalt dat er geen rijbewijs vereist is voor een voertuig dat de snelheid van twintig kilometer niet te boven gaat. Een kunstig mechaniek zorgt er nu voor dat de auto deze snelheid niet bereikt. De Groningse importeur verklaarde dat deze uitvinding van groot belang kan zijn voor hen die ervaring willen opdoen voor ze het „echt" gaan doen. Die toelichting is anders wel nodig want de snelheid van twintig kilometer kan men ook bijna te voet wel bereiken ● Vrouwe Dominica maakte onlangs hevig water. Het euvel werd echter spoedig verholpen toen de reddingboot K. S. Sluys zich naar de plaats van de ramp begaf. De vijf personen die zich op de vrouw Dominica bevonden werden gered. De vrouwe werd losgetrokken uit het Enkhuizer strand en de zaak was weer gauw rond.

● Iedere behoorlijke krant zet af en toe een zaak recht en daarom zullen we vandaag ook maar iets rechtzetten. Verleden week vertelden we immers iets over de aannemer uit Badhoevedorp die een miljoen gulden zou verduisterd hebben. Het schip schijnt echter zo'n vaart niet te lopen. De man in kwestie houdt vol dat er een valse aanklacht is ingediend tegen hem. De zaak echter blijft in onderzoek. ● In Jutfaas houdt men er van eens echt dik te doen. Men wilde er graag eens een eeuwfeest vieren. Als men iets doet moet men het meteen goed doen en daarom dacht men er over maar meteen het tiende eeuwfeest te vieren. Er zijn echter geen papieren die dat bewijzen en zegt U zelf wat doet men tegenwoordig op de wereld zonder papieren. Niets en dus zeker geen eeuwfeest vieren. Toch zijn er tekenen die er op wijzen dat rond 960 Jutfaas bestond. Dus men zal er toch wel gaan feestvieren. Ze hebben gelijk ook.

— De V.S. en Oostenrijk hebben een akkoord getekend betreffende een toenemende Amerikaanse hulp op het gebied van het vreedzaam gebruik van kernenergie.

Vervolg Willem de Zwijger

(Vervolg van pag. 3)

in stukken uiteen was gebarsten. Zijn hand was verbrijzeld.

De omstanders hadden vlugger dan de Prins begrepen wat de ware toedracht van de zaak was. De moordenaar werd door de woedende lijfwacht ter plaatse gedood.

Door een buitengewoon toeval was de kogel door de wang en het gehemelte van de Prins gegaan, zonder edele delen te schaden. Het schot was van zo dichtbij gelost, dat de rechterwang doorzeefd was van kruit en kleine scherven van het uiteen gespatte pistool. De vlam van de explosie had de haren en de huid van gezicht op sommige plaatsen geschroeid.

De verwonding was niet zo ernstig, maar de behandeling viel te wensen over. Pas na 17 angstige dagen kon gezegd worden, dat de Prins herstellende was.

De eerste aanslag was dus mislukt. Het was voor de wachtenden in Madrid een hele slag, toen dit bericht hen bereikte: Die ellendige Oranje wilde maar niet dood gaan! De zenuwspanning in het gezin, dat zoveel angstige dagen had beleefd, was vooral voor zijn vrouw noodlottig. Uitgeput door angst en zorg, zij week dagen en nachten niet van zijn ziekbed, had haar weerstand gebroken en een goede maand later stierf zij.

De tweede aanslag

Al spoedig hernam de Prins zijn drukke werkzaamheden. Maar ondanks alle inspanningen, die men zich getroostte, brokkelde de gebieden van de afgescheiden provincies meer en meer af. Maar hij bleef de spil en de drijvende kracht in deze donkere tijden. Zijn bewaking was verscherpt en na de eerste aanslag was het aan niemand meer gelukt op een geweerschot-afstand te komen voordat zijn plannen werden ontdekt.

Maar Balthazar Gerards zette zijn plannen door. Hoe hij zijn doel moest bereiken, wist hij niet, en geld om wapens te kopen, had hij niet. Zijn poging door te dringen tot de Spaanse landvoogd mislukte, en zonder geld en enig wapen begaf de jonge kastenmakersleerling zich naar Delft waar de Prins in 1584 verbleef.

Hier bemerkte hij, die totaal ongewapend was, hoe gemakkelijk het was tot de Prins door te dringen.

Zijn simpel verhaal werd geloofd nl. hij vertelde, dat zijn vader te Dôle de marteldood voor de protestantse zaak gestorven was en dat hij nu niets anders wenste de grote leider te dienen. Willem kon de eenvoudige jongen, die van zo ver gekomen was, niet ontmoedigen en daarom stuurde hij hem naar Anjou in Frankrijk, om hem in dienst te nemen. Anjou had men de kroon aangeboden, in plaats van Philips.

In Frankrijk aangekomen hoorde Gerards, dat Anjou gestorven was en hij bracht deze boodschap aan de Prins, die allang op de hoogte was. Weer onderging de jongen de gewaarwording van spijt zijn slachtoffer ongemoeid te laten, omdat ook nu weer elke bewapening ontbrak en de gelegenheid om de Prins te doden zich zo gemakkelijk aanbood. Doelloos bleef hij op het Princehof rondhangen. Daarom liet de Prins hem vragen waarom hij nog steeds niet vertrokken was om zijn diensten in het leger aan te bieden.

Hij had geen geld en zijn schoenen waren tegen een lange tocht niet meer bestand. Inderdaad waren deze redenen zo overtuigend, dat de Prins hem 12 kronen liet geven om dat gene te kopen wat hem ontbrak. Hem ontbrak een pistool! En dat kocht hij van de lijfwacht van de Prins onder voorwendsel, dat het reizen zo gevaarlijk was op dat ogenblik, en ook dat argument was o zo redelijk.

Dinsdag 10 juli 1584 was een heel gewone dag met de gewone officiële bezigheden. Op bezoek was de burgebeester van Leeuwarden. 's Middags ging de Prins met zijn gast aan tafel. Juist toen zij de eetzaal wensten binen te gaan, vroeg Balthazar (met holle en onzekere stem) om een paspoort. De Prins beloofde hem die te geven. Nogmaals nam de jongen de gangen, de trap en de deuren goed op, onderzocht de stallen, en bijgebouwen, mat de hoogte van de tuinmuur met een nauwkeurige blik en ging toen weer naar binnen en voegde zich tussen de wachtenden, die na de middagmaaltijd van de Prins zouden worden ontvangen.

Na het middagmaal kwamen officieren om allerlei lopende zaken te bespreken. Een ervan had een kwestie, die wat meer tijd vorderde en daarom vroeg de Prins hem naar boven te gaan naar zijn werkkamer, daar kon deze zaak beter besproken worden dan in een hoekje van de eetzaal. Aan de voet van de trap was Balthazar op zijn post. Nauwelijks had de Prins de eerste trede bestegen, toen de schoten de stilte van het huis verscheurden.

Dodelijk gewond, struikelde de Prins voorover. „Mijn God", riep hij „heb medelijden met mij. Ik ben ernstig gewond." Hij voelde, dat nu geen herstel meer mogelijk was en zei: „Mijn God, heb medelijden met mijn ziel, mijn God" — zijn stem was verzwakt tot een hijgende zucht — „heb medelijden met mijn arm volk."

Steunend in de armen van zijn stalmeester was hij neer gezonken op de onderste treden van de trap. Enkele ogenblikken later stierf hij.

Te Bayreuth werd in het kader van de Festspiele de opera „Der Fliegende Hollander" van Richard Wagner opgevoerd o.l.v. zijn kleinzoon Wieland Wagner. De uitzending werd door verschillende Europese radiostations gerelayeerd. De titelrol werd gezongen door George London, zijn tegenspeelster was Leonie Rysanek. Op de foto ziet men George London en Leonie Rysanek

N OF M

door

AGATHA CHRISTIE

21

Belachelijk, zei ze tot zichzelf, belachelijk op klaarlichte dag in een doodgewoon badplaats-pension. Maar het was zo stil in huis! Er was geen geluid te horen! En daar stond zij: op de trap, tussen die beiden in. Was er werkelijk niets vreemds in de glimlach van Mrs. O'Rourke? Ja, 't was een starre, wrede glimlach...... Tuppence werd plotseling door de gedachte bestormd: Als de kat met de muis!

Een klein figuurtje kwam, onder het uitstoten van schrille vreugdekreten, het portaal ophuppelen. De kleine Betty Sprot, in haar hemdje en broekje, dribbelde langs Mrs. O'Rourke, riep blij: „Piekl[illegible]" en wierp zich in de armen van Tuppence.

De atmosfeer was veranderd.

Mrs. O'Rourke, opeens weer een grote, hartelijke vrouw, riep: „O, ben jij daar, schattebout? Wat word jij toch een grote meid!"

Beneden liep Mrs. Perenna naar de deur, die toegang tot de keuken gaf. Met Betty's hand in de hare, liep Tuppence Mrs. O'Rourke voorbij en snelde de gang door, waar Mrs. Sprot al stond te wachten om de kleine wegloopster een uitbrander te geven. Tuppence ging met het kind de kamer binnen.

Ze had een eigenaardig gevoel van opluchting, toen ze in de huiselijke sfeer kwam: hier en daar verspreid lagen kinderkleertjes, wollen speelgoed, een geverfd kinderledikantje, het schaapachtige en vrij onaantrekkelijk gezicht van Mrs. Sprot in een lijstje op het dressoir en de eentonige stem van Mrs. Sprot, die de wasserij-prijzen te hoog vond. Heus, ze vond Mrs. Perenna onbillijk, omdat ze haar gasten niet toestond hun eigen electrisch strijkijzer te hebben......

Alles was zo normaal, zo geruststellend, zo gewoon. En toch, zo even, op de trap!

Zenuwen, zei Tuppence tot zichzelf, alleen maar zenuwen! Maar waren het zenuwen geweest?

Iemand had in de kamer van Mrs. Perenna getelefoneerd. Mrs. O'Rourke? Het was beslist heel vreemd om dat te doen. Het stond natuurlijk vast, dat niemand in huis je kon afluisteren. Het moet een heel kort gesprek zijn geweest, dacht Tuppence. Er waren zo goed als geen woorden gewisseld. Alles gaat goed. Op de vierde, zoals afgesproken. Het kon misschien niets betekenen, of...... heel veel! De vierde. Was het een datum? De vierde, bij voorbeeld, van een maand? Of het zou kunnen betekenen: de vierde plaats, of de vierde lantaarn, of het vierde strandhoofd...... het was onmogelijk te zeggen. Het zou ook denkbaar zijn, dat het betekende de Forth Bridge. *)

Er was immers in de vorige oorlog een poging gedaan de brug in de lucht te laten vliegen!

Of betekenden die woorden tóch iets? Ze zouden heel simpel de bevestiging kunnen zijn van de een of andere volkomen alledaagse afspraak... Mrs. Perenna zou Mrs. O'Rourke gezegd kunnen hebben, dat ze de telefoon in haar slaapkamer kon gebruiken, wanneer ze dat wilde.

En zo de atmosfeer op de trap, dat ogenblik vol spanning, alleen maar 't gevolg geweest kunnen zijn van overspannen zenuwen......? De stilte in huis...... het gevoel, dat er iets onheilspellends was, iets boosaardigs......

Bepaal je tot de feiten, Mrs. Blenkensop, zei Tuppence streng. En ga door met je werk.

HOOFDSTUK V.

Overste Haydock bleek een allerhartelijkst gastheer te zijn. Hij verwelkomde Mr. Meadowes en Majoor Bletchley geestdriftig en stond er op eerst m'n hele huis te laten zien." „Smokkelaars Welvaren" had oorspronkelijk bestaan uit enkele kustwachtershuisjes, gebouwd op de rots, die op zee uitzag. Aan de voet van deze rots was een smalle kreek met een zó gevaarlijke ingang, dat slechts vermetele knapen het zouden wagen binnen te varen. Later waren de huisjes door een zakenman uit Londen aangekocht, die ze tot één gebouwtje samenflanste en een flauwe poging had gedaan een tuin aan te leggen. Zo nu en dan was hij voor een kort verblijf 's zomers overgekomen, maar daarna hadden de huisjes enige jaren leeg gestaan en werden ze met een handjevol meubelen aan zomergasten verhuurd.

„Toen," legde Haydock uit, „werd het verkocht aan een zekere Hahn, een Duitser en, als U het mij vraagt, niet meer of minder dan een spion."

Tommy spitste zijn oren.

„Dat is interessant," zei hij en zette het glas neer, waaruit hij met kleine teugjes z'n sherry had gedronken.

„Die kerels gaan vervloekt grondig te werk," zei Haydock, „want toen al bereidde hij zich op dit zaakje voor; dat is tenminste mijn mening. Let maar eens op de ligging van dit huis: het is volmaakt geschikt om naar schepen te seinen; een kreek beneden, waar je met een motorboot kunt landen en door de vorm van de rots volkomen geïsoleerd. O ja, die Hahn was een Duitse agent, zo vast als een huis."

Majoor Bletchley zei: „Natuurlijk was-ie dat."

„Wat is er met hem gebeurd?" vroeg Tommy.

„Aha," zei Haydock, „daar zit een heel verhaal aan vast. Hahn heeft een massa geld aan dit huis uitgegeven. Om een voorbeeld te noemen: hij liet een weg naar het strand uithakken, treden uit de massieve rots, wel te verstaan; een kostbaar grapje. En daarna heeft hij het hele huis grondig laten opknappen. Badkamers, alle kostbare snufjes, die je maar kunt voorstellen. En door wie heeft hij dat allemaal laten doen? Niet door mensen van hier. O, neen, door een firma uit Londen, dat zeiden ze tenminste, maar de meesten van de werklui, die hier kwamen, waren buitenlanders. Er waren er bij, die geen woord Engels spraken. Bent U niet met me eens, dat dit uitermate verdacht was?"

„Bepaald vreemd," gaf Tommy toe.

„Ikzelf was die tijd in de buurt; ik woonde namelijk in een buitenhuisje en begon me te interesseren voor wat die kerel van plan was. Gewoonlijk bleef ik zo'n beetje rondhangen om die werklui in de gaten te houden. Nu, ik kan U wel vertellen, dat ze dat helemaal niet prettig vonden, verre van dat. Een enkele maal namen ze zelfs een dreigende houding aan. En waarom, als er werkelijk niets te verbergen viel?"

(Wordt vervolgd)

*) Brug in Schotland, die deze naam draagt. De woordspeling zit in de uitspraak van fourth is vierde en forth, welke voor beide woorden gelijk is. Noot van vert.

Bij zijn bezoek aan de Kattowitz-mijnen zette Chroesjtsjef één van de typische mijnwerkershoeden op het hoofd en groette aldus uitgedost de menigte. Bij dit bezoek verklaarde hij zelf vroeger ook eens mijnwerker geweest te zijn.

VIRULI spreekt toch op Aruba

Oranjestad — De bekende nederlandse vlieger-schrijver, van wie bekend is dat hij ook een zeer boeiend, onderhoudend en geestig causeur is, zal nu toch nog op Aruba een lezing houden en wel morgenavond, donderdag om acht uur in het Cultureel Centrum.

Dat de volksuniversiteit van het CCA het niet „aandurfde"... een dergelijk spreker hier te doen optreden nam het Algemeen Nederlands Verbond het lofwaardig initiatief. Het zal velen verheugen dat men nu toch nog de heer Viruly ook op Aruba kan horen.

De toegang tot deze ongetwijfeld zeer interessante causerie is gratis voor leden én niet leden van het ANV.

Twaalfjarig meisje vermist en gevonden

Oranjestad. — Gisteren werd het politie apparaat gealarmeerd in verband met de vermissing van een twaalfjarig meisje.

Het meisje was des middags tegen een uur van haar woning aan de Celciusstraat naar school gegaan. Later bleek echter dat zij niet op school was geweest. Toen zij tegen zes uur nog niet boven water was, werden de ouders ongerust en werd de politie gewaarschuwd. Tegen negen uur in de avond, nadat een oproep was gedaan via de radiostations, werd zij gevonden in een woning van kennissen van de familie te Simeon Antoneo.

Vandaag

AGENDA ARUBA

Oranjestad: Kantoor Amigoe. Toricellistraat 16. Tel. 1233. woensdag 29 juli 1959.

ARUBA

BIOSCOPEN:

DE VEER:

8.30 uur: „Dino". Sal Minco, Susan Kohner. 14 jaar.

RIALTO:

8.00 uur. „El amor nunca muere". (Spaans) Zully Moreno, Mirtha Legrand, Tita Merello. Alle leeftijden.

PRINCIPAL:

8.00 uur: „Autumn Leaves". Joan Crawford, Cliff Robertson, Vera Miles. 18 jaar.

AURORA:

7.30 uur: „Ole Cuba" (Spaans) Celia Cruz con la Sonora Matancera, Pototo y Filomeno. 18 jaar.

SAVANETA:

7.30 uur: „Handle with care". Dean Jones, Joan OBrien. Alle leeftijden.

NACHTDIENSTEN BOTICA'S:

Oranjestad. — Botica Del Pueblo. Tel. 1253.

San Nicolas: Botica San Lucas. Tel. 5006.

La Salle Jeugdwek:

Aruba, woensdag 29 juli 1959:

Club Noord: Vergadering voor he volledig Bestuur. Voetbaltraining. 7-9 p.m. Club open.

St. Jozefbond Estrella (Santa Cruz): 5 p.m. Voetbaltraining Junioren, 7 p.m. Volleyballvergadering B-klasse 7.30 p.m. Volleyballtraining Junioren

Paradera: 5.30 p.m. Algemene Leden vergadering in de Martinusschool.

Donderdag, 30 juli 1959:

Club Noord 7-9 p.m. Club open.

St. Jozefbond Estrella (Santa Cruz): 5 p.m. Voetbaltraining Hoofdklasse en Reserve. 7. p.m. Volleyballtraining Junioren en meisjes. 7.30 p.m. Dominotraining voor de groten.

Leider van Afrikaanse variete - groep vindt Zweden rood

De leider van de „Golden City Dixies" een varietégroep van Zuidafrikaanse kleurlingen, heeft Zweden communisten er de schuld van gegeven dat elf van zijn 22 mensen in Zweden zijn gebleven.

De leider, Smith, zei nooit geweten te hebben dat Zweden zo „rood" is. Hij kwam woensdag met de rest van zijn groep in Johannesburg aan.

Volgens Smith kwamen er ten tijde van de ongeregeldheden in Cato Manor bij Durban communisten opdagen die de leden van zijn groep, geld, baantjes en onderdak aanboden om hen te bewegen niet terug te keren om te worden „afgeslacht door negers die jagen op Aziaten en kleurlingen".

Politieberichten

Gistermiddag hał vijf hielden twee agenten een man aan, die een dezer dagen ingebroken had in een Chinese restaurant, en daar enige slofjes sigaretten had gestolen. De zaak is overgegeven aan de recherche.

Gisteravond om kwart voor tien trof de politie op het Brionplein een man aan, die in een halve bewusteloze toestand langs de weg lag. Bij onderzoek bleek, dat hij een halve fles lysol opgedronken had. De man werd met spoed naar he' St Elisabethgasthuis gebracht en daar is hij vervolgens onder doktersbehandeling gesteld.

Gisteravond om tien over twaalf zag een politieman, dat de beheerder van een bar naar buiten kwam, en een man, die uit deze bar kwam, achterna liep. Deze er wat aan de hand zou zijn geweest, heeft de politieman de beheerder aangesproken. Toen bleek, dat de weggelopene had zitten drinken en zonder zijn schuld te betalen wegliep. Hij werd naar de wacht gebracht, waar de zaak door de recherche werd geregeld.

Gisteren om tien over half acht verzocht een man aan de politie twee brillen te halen, die ergens op de weg naar Fuik lagen. Hij was namelijk in een vechtpartij gewikkeld geweest en had daarbij zijn brillen verloren. Kennelijk had hij respekt voor zijn tegenstander, want hij durfde er niet zelf naar toe te gaan.

AGENDA

CINELANDIA: 7.00 en 9.00 uur: „Tarzan and the Amazons" (in het engels met spaanse tekst).

ROXY 7.00 en 9.00 uur: „Runaway Daughters" (in het engels met spaanse tekst)

WEST-END 7.00 en 9.00 uur: „Ride the high iron" (El tren de la vida)

CARIBE 8.00 uur: „Esclavo de la Avaricia" (God's little acre)

ROYAL 8.00 uur: „Que suerte de ser mujer" (La fortuna di eserre mujer)

CINE-TRUCK: Voorstelling op Jan Doret.

FILMSTUDIEGROEP

8.30 uur in het Cultuurcentrum „De vijf Filmexperimenten".

Morgen

CINELANDIA: 7.00 en 9.00 uur: „Under Fire".

ROXY 7.00 en 9.00 uur: „Seven Thunders".

WEST-END 7.00 en 9.00 uur: „Run silent run deep".

CINE-TRUCK

Voorstelling op Terra Cora.

EMMASTAD

Emmastadrubriek

Wachtdiensten

Shell Curaçao N.V.

Telegram Afdeling

kantoor open 07.00 — 23.30 tel 2307

J. Roos 23.30 — 07.00 " 3289

b.g.g. " 2400

Afdeling Personeel

C. G. de Haas, Generaalsweg 33, Voormalig Amerikanenkamp , 0-43159

B.g.g. nadere inl. „ 2400

Materialen

A. de Jong " 4234

CSM-Rederij-Scheepsagentschappen

N. Schermer " 3354

Theater Asiento

GEEN VOORSTELLING.

Amsterdamse Beurs

Er heerste vanmiddag een ouderwetse drukte in de Olie-hoek waar de aandelen ruim acht gulden hoger werden verhandeld. De vraag kwam hoofdzakelijk van Europese zijde. De overige internationale waarden waren verdeeld. Philips bleef onveranderd KMA AKU was lager en Unilever werd hoger. KLM waarden iets beter doch de guldenslening onveranderd. Scheepvaarten waren stil en de cultures op de vorige slotprijzen. Staatsfondsen liepen vast.

Kon Olie 164.50
Unilever 584 1/8
Philips 661 3/8
Philips pref 251¾
AKU 371¾
Scheepvaartunie 134¾
KNSM 158¾
KPM 123¾
Ned Handelmij —
Nat Handelsbank 152½
HVA 150¾
Amsterdam Rubber 93
Deli Mij 181.75
3 pct Nederl '47 92 27/32
HAL 157½
Walvisvaart 114
A'damse Bank 332
HBU cert 253
Billiton 2e 271¼
Overz Gas 255
Borsumij 71
Lindeteves 135
Rotterd Bank 309¾
Curacaose Handl 179
WM Muller 318¾
KLM 134.50
Hoogovens 586
Nievelt Goudriaan 125½
Excelsior 121¼
Ant Brouwerij 225
Rott Lloyd 136½
Stokvis RS 177
Lening Ned Ant 100
Bank Ned gem 3½ pct '58/59 100 1/8
Bank Ned gem 6 pct 1957 111 7/8
Bank Ned gem 5¼ 1958
4¼ pct Nederl 1959 98
ANP - CBS Beursindices, 29/7
Intern Concerns 437.71
Industrie 219.10
Scheepvaart 153.46
Banken 189.30
Indon. Fondsen 128.87
Algemeen 392.48

Goed spelend ARUBA brengt Elinkwijk 2--4 nederlaag toe

Edwin Dirksz. aanvoerder van Aruba, komt het veld op.

Oranjestad. — Voor de voetbalwedstrijd van gisteravond tussen het Arubaanse bondselftal en het Nederlandse beroepsteam Elinkwijk bestond grote belangstelling. Het stadion was goed gevuld, toen de teams tussen een haag van Mariniers het terrein opstormden.

De meningen waren verdeeld.... Tal van Hollandse voetballiefhebbers, die het Nederlandse spel de laatste jaren niet meer met eigen ogen zagen, overschatten de kracht van dit beroepsteam en hun veridealisering was groot genoeg om zelfs niet al te ernstig rekening te houden met de povere resultaten, welke het team behaalde in Suriname en Willemstad.

De teams stelden zich als volgt op:

Elinkwijk:

Kraak
van Norden Theeuwis
Sparendam Gademans Westers
H. Mijnals Zweers van Egdom
M. Kruin F. Mijnals

Aruba:

Jansen Britten
Williams Brion Gonzalez
Boyé Dirksz Croes
Andrews La Rosa
Diaz

Scheidsrechter was de heer Dunchi Tromp. Grensrechter: Ramon Tromp en Angel Chirino.

Arubaans overwicht.

Met groot elan werpt Aruba zich direkt in de strijd, onder het motto dat de beste verdediging in de aanval ligt. In de zevende minuut ontstaat voor het Elinkwijk doel een gevaarlijk moment, als Gonzalez hard inschiet, maar Kraak weet de bal nog juist met de voet weg te werken. Gochi Brion staat klaar en kopt de bal hoog in. Kraak weet, hoogspringend, de bal toch nog te houden.

Korte tijd later heeft Aruba echter wel succes. Doc Williams en Gochi Brion trekken goed samenspelend ten aanval en passeren de Elinkwijk verdediging. Vlak voor het doel speelt Williams de bal over en Gochi schiet onhoudbaar in de linkerbenedenhoek. De stand is dan 1-0 voor Aruba.

Een poging van Elinkwijk om de gelijkmaker te scoren mislukt, als Kruin offside staat bij de aanval.

In de dertiende minuut schiet Evenio Gonzalez rakelings naast. Dan golft het spel een minuut of tien op en neer. Elinkwijk heeft tal van kansen, maar mist de schotvaardigheid en durf om het eens te proberen, een taktiek waarmee Aruba telkens weer succes heeft.

In de 23ste minuut schiet Gademans van Elinkwijk naar voren. De bal komt echter bij Gochi Brion, die zonder enige aarzeling in de rechterhoek, buiten het bereik van Kraak inschiet: 2-0 voor Aruba.

Nog slechts eenmaal wordt het werkelijk gevaarlijk voor de Arubanen, en wel als Kruin de bal mooi voor het doel zet, maar een hard schot gaat dan net over de bovenlat.

Egdom, Kruin en midvoor Zweers lossen dan voor de rust nog enkele schoten, maar deze zijn geen van alle zuiver geplaatst en de rust komt met een veilige 2-0 voorsprong voor Aruba.

Veel spanning is er dan niet meer. Het is voor een ieder duidelijk dat Elinkwijk tegen het elan van Aruba niet op kan. Er moet een wonder gebeuren, wil het bezoekende team in de tweede helft de wedstrijd nog winnen en dat wonder vindt dan ook geen plaats.

Penalty redt de eer.

Kort na de hervatting gaan Cochi Brion en Gonzalez er weer samen vandoor.

Tussen een haag van mariniers stormden de spelers van Elinkwijk het terrein op, voorafgegaan door aanvoerder Piet Kraak.

Dit keer weet Kraak echter het leer weg te werken en de backs zorgen er verder voor dat het gevaar voorlopig wordt gekeerd. Er komt dan een aanval van Elinkwijk en deze loopt wanneer Chito Croes hands maakt op een penalty uit.

Humphrey Mijnals voltrekt het vonnis: 2-1 voor Aruba.

Na ongeveer een kwartier spelen redt Pupy Diaz op fantastische wijze als hij een mooi hoog geplaatste voorzet van Kruin weet weg te werken.

In de achttiende minuut schiet Britten in, uit een mooi afgemeten pass van Doc Williams. Aruba leidt dan met 3-1.

Elinkwijk doet dan wanhopige pogingen om te doelpunten, maar slechte afwerking en pech verijdelden alle aanvallen en plannen.

Aruba legt zich nu meer op de verdediging toe, maar blijft gevaarlijk door plotselinge uitschieters. Een van die aanvallen, in de 34ste minuut heeft succes. Gochi Brion zet de bal hoog voor het doel van Kraak en de toestormende Doc Williams weet op schitterende wijze het leer op te halen en voor een pracht van een doelpunt te zorgen: 4-1 voor Aruba.

Vijf minuten voor het einde scoort Michael Kruin nog eens en voor de laatste maal. Het is dan 4-2 en daarmee komt het einde van een wedstrijd, waarin geen hogeschoolvoetbal was te bewonderen en welke zeker geen reclame was voor de beroepsvoetballerij.

Het was een aardige wedstrijd met een uitstekend spelend, produktief Aruba, maar een die tegenviel omdat er voor de gastheren uit het spel van het bezoekende team weinig viel te leren.

Hartelijke ontvangst.

Elinkwijk is op Aruba hartelijk ontvangen. Gistermorgen werd het team op het vliegveld verwelkomd door een bestuursdelegatie van de AVB en werden er bloemen aangeboden door de sportkoningin. Voorts was er een delegatie van de Vereniging Suriname die ook bloemen aanbood en dan waren er nog een aantal Utrechtenaren, die van hun vreugde over de komst van Elinkwijk deden blijken.

Bij de wedstrijd gisteravond werd voor de kleedkamers een erehaag van Mariniers gevormd en bood Nilda Croes weer bloemen aan. Ook verrichtte de sportkoningin de uittrap.

Op de eretribune bevonden zich behalve het bestuur van de AVB, de voorzitter van de CVB, de heer Mordy Maduro, Gedeputeerden Petrona en de Cuba, bestuursleden van de Club Suriname en vertegenwoordigers van de geestelijkheid.

Op bovenstaande foto ziet men de Brusselse brandweer bezig met de nablussingswerkzaamheden aan het nieuwe gebouw van Philips te Evere, dat volkomen door brand verwoest werd en de maatschappij anderhalf miljoen gulden schade berokkende.

Algerijnen beramen sabotagedaden in FRANKRIJK

De Franse veiligheidspolitie heeft vijftien Algerijnen gearresteerd, die gedetailleerde plannen zouden hebben opgesteld voor sabotage aan bruggen, olie-opslagplaatsen en raffinaderijen in de havenstad Bordeaux.

Vorige week werd te Lyon een aantal Algerijnen aangehouden, die ook sabotageplannen zouden hebben gehad. In de Parijse voorstad Saint Denis werden ruim 300 Algerijnen voor ondervraging aangehouden. Ruim twintig werden in hechtenis genomen.

Volgens het onafhankelijke blad "Paris-Press" hebben de Tunesische autoriteiten vier Algerijnen aangehouden naar aanleiding van een poging tot sabotage aan de nieuwe franse olieleiding, die van de Sahara door Tunesië naar de kust loopt. De betrokkenen zouden hebben gehandeld in strijd met de orders van de voorlopige Algerijnse regering te Cairo.

Opstandelingen hebben een werkplaats van de Algerijnse gas- en elektriciteitsbedrijven op ongeveer 150 km ten zuid-oosten van Algiers aangevallen.

10 werklui, onder wie 2 Europeanen en 8 mohammedanen, die bezig waren met het leggen van kabels, zijn ontvoerd.

Franse troepen hebben, zo werd in Franse legerkringen te Algiers vernomen, in een grootscheepse operatie van 8 - 20 juli in het gebied van Hodna in het Oosten van Algerie 304 opstandelingen gedood en 138 gevangen genomen.

SUBT kampioen in junioren-afdeling van C.V.B.

Het was zondag 26 juli een prettige dag voor de kroniekschrijver van SUBT. Met een blij en trots hart zal hij de kronieken met twee schone prestaties hebben aangevuld. Met gouden vette letters zal het aangetekend staan 3—0 overwinning op de Nederlandse eredivisieklub Elinkwijk en de junioren kampioen van hun afdeling. En daar het eerste elftal van S.U.B.T. al eerder het kampioenschap behaalde, kan men thans zeggen: zoals de ouden zingen, zo piepen de jongen.

Wat het spel betreft, daar mag ik niet over oordelen. Feit is, dat de jeugd van S.U.B.T. zondag een best partijtje weg gaf tegen de jeugd van Sithoc, dat zich toch ook zo maar niet onder de voet laat lopen. Dat hebben we al eerder kunnen konstateren in de twee vorige beslissingswedstrijden. En wanneer ik toen een toto-formulier had moeten invullen voor de derde wedstrijd, dan had ik beslist op Sithoc gewed. Maar S.U.B.T. was er zondag in, al werd dat pas na de rust met een juweeltje van een doelpunt tot uitdrukking gebracht. Het tweede doelpunt was maar een gewoon door-de-weeks-doelpunt. Maar het versterkte toch het moreel van de ploeg, dat met een rustig hart de strijd kon uitspelen.

Na afloop van de internationale strijd zijn de „groten" van S.U.B.T. beslist niet met een stille trom naar huis gegaan. Het zal er ergens op Pietermaai of wijk wel vrolijk gezellig zijn geweest. En men mag veronderstellen, dat de „kleinen" niet vergeten zijn of dat ze zich tevreden moesten stellen met de kruimels van de tafel van de „groten". Een heerlijk smakelijk hapje met prettig slokje, met mate, was wel verdiend met het behalen van de titel. En als S.U.B.T.-lid mocht ik toch ook wel een kleine traktatie, naar ik meende, met al die voetbalsuksessen. Daarom drukte ik op een knop. Een bron spoot een straal koud water. Daar blijf je fris van.

Aan de „groten" en „kleinen" van S.U.B.T. onze gelukwensen!

Finale C.V.B.-beker

Maar S.U.B.T. is nog niet klaar met feesten. Tenminste men rekent nog op een buitenkansje. Zondag 2 augustus wordt mogelijk weer een feestdag. Op die dag wordt de finale gespeeld van het C.V.B.-bekertoernooi tussen S.U.B.T. en Vesta.

Dat lijkt op het eerste gezicht een overwinning voor blauw-geel van Vredenberg. Vesta is echter evenals in de kompetitie ook in het toernooi weer verrassend voor de dag gekomen. Niet dat Vesta een boel doelpunten bij elkaar trapt. Voor de tegenpartij van Vesta was het echter ook een moeilijke opgaaf met sukses een gaatje te boren. Zo klom Vesta op naar de finale. Nu moet S.U.B.T. laten zien, dat hun batterijen op scherp staan. Proberen er een schuttersfeest van te maken.

We hopen, dat het stadion zondag vol zit net als verleden zondag. Voor veel minder geld zal men kunnen genieten van een schuttersfeest. Dit laatste onder voorbehoud. Want het onberekenbare Vest moest eens zand strooien tussen de wieltjes en wielen van de S.U.B.T.-machine. Neen, we voorspellen geen uitslag. Maar S.U.B.T. heeft toch wel de beste troeven. En het heeft nog wat in het vet, en onder de kurk.